

DE STER

Augustus 1976,
76e Jaargang, Nummer 8

DE STER

Uitgave van
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Augustus 1976,
76e Jaargang, Nummer 8

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson	Thomas S. Monson
Mark E. Petersen	Boyd K. Packer
Delbert L. Stapley	Marvin J. Ashton
LeGrand Richards	Bruce R. McConkie
Howard W. Hunter	L. Tom Perry
Gordon B. Hinckley	David B. Haight

Adviseurs

Howard W. Hunter, David B. Haight
Robert D. Hales, O. Leslie Stone

Redacteur kerkelijke tijdschriften

Dean L. Larsen

Redactie International Magazines

Larry Hiller, hoofdredacteur
Carol Larson, redactrice
Roger Gylling, designer

Redactie DE STER

George Ph. M. Kraanen,
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042, 2502 Utrecht
Peter Berkhahn, Kerknieuws,
Porthstr. 5, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Druk

Paul Giese KG, Offenbach/Main

Correspondenten

Ring Den Haag (Holland): J. Thiel,
Valeriusstraat 19, Vlaardingen 3170
Zendingsgebied Amsterdam Nederland:
F. W. Collé-Sirach
Parelvisserstraat 28, Apeldoorn
Zendingsgebied België Antwerpen:
D. Taselaar
Houwstraat 65, Opoeteren 3671

Abonnementen per kalenderjaar

(Op te geven via wijk/gemeente)
Fl. 19,- of 260 BF
Continental Bank, Amsterdam,
rek. nr. 26.83.92.730

The Church of Jesus Christ LDS
Continental Bank, Brussel,
rek. nr. 590-0018982-93

The Church of Jesus Christ LDS
USA en Canada (zeepost): \$ 6.00

© 1976 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints. All rights reserved.

INHOUD

Boodschap van het Eerste Presidium:	
Het gebed is de sleutel	1
De benoeming van David B. Haight tot lid van de Raad der Twaalven	5
Waarom de Heer het gebed instelde, Bruce R. McConkie	7
De blijmoedige tiendebetalester, Alice Stratton	13
Voor de grap	15
De eilanden van de dageraad, Joan Andre Moore	16
Gezwooren kameraden	19
Joseph de profeet en het gebed, Truman G. Madsen	21
Mormoons dagboek	
Waarom was Cathy zo heel anders dan ik! Jan P. Covey ..	26
Een ingeving om te vasten, Frank Aydelotte	27
Wat bij het nastreven van ons ideaal de voorrang verdient, Janath R. Cannon	28

*Wij moeten bidden voor
onze kudden, voor onze
gezinnen en voor het
Koninkrijk van God,
opdat wij van Hem, Die
volmaakt is, leiding mo-
gen ontvangen bij ons
eigen streven naar ver-
volmaking.*

HET GEBED IS DE SLEUTEL

Iemand stelde laatst de vraag: Waarom moeten we eigenlijk bidden? Wij moeten bidden, omdat het gebed voor het bereiken van onze eigenlijke levensbestemming onontbeerlijk is. Wij zijn immers kinderen van God. Als zodanig bezitten wij het latente vermogen om boven onszelf uit te stijgen

tot zijn volmaaktheid. De Heiland Zelf heeft ons dan ook met deze bezielende woorden tot dit streven aangespoord: „Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.” (3 Ne. 12:48.) Die volmaaktheid zal niemand ooit kunnen bereiken, tenzij hij daartoe wordt geleid door Hem, Die volmaakt is, en die leiding is alleen verkrijgbaar door middel van het gebed. Bij het be-

stijgen van de ladder die tot deze hoogten voert vormt de sterfelijkheid, die wij nu doormaken, een noodzakelijk stadium. Om tot vervolmaking te komen moesten wij ons voorbestaan verlaten en hier op aarde komen. Tijdens deze overgang werd ons geestelijk gezichtsvermogen door een sluier verduisterd en werd de herinnering aan onze belevissen in het voorsterfelijk bestaan ons tijdelijk ontnomen. In de hof van Eden had God ons in zedelijk opzicht met een vrije wil begiftigd. Zo werden wij hier als het ware aan onszelf overgelaten tussen de machten van goed en kwaad om te worden beproefd, om te zien of wij, door in het geloof te wandelen, ons zo hoog mogelijk zouden weten te verheffen en „alles zullen doen wat de Here, (onze) God, (ons) ook zal gebieden.” (Abr. 3:25.)

Het eerste voorschrift dat de Heer na hun verdrijving uit Eden aan Adam en Eva gaf, hield in dat zij moesten bidden. (Zie Moz. 5:5.)

Ook Jezus Christus heeft tijdens zijn sterfelijke bediening de mensen geleerd dat „zij altijd moesten bidden.” (Zie Luc. 18:1.) Tot de schare der Nefieten heeft Hij gezegd: „Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden.” (3 Ne. 18:19.)

In deze laatste bedeling sprak de Heer, twee jaar vóór de stichting van de kerk, in een openbaring aan Joseph de Profeet: „Bid altijd, opdat gij als overwinnaar uit de strijd te voorschijn moogt komen; ja, dat gij Satan moogt overwinnen, en dat gij moogt ontkomen aan de dienstknechten van Satan, die zijn werk ondersteunen.” (LV 10:5.)

Later heeft Hij bovendien nog gezegd: „Wat ik tot één zeg, zeg ik tot allen; bidt altijd, opdat de boze geen macht (van binnenuit) over u zal hebben, en u uit uw plaats zal verwijderen.” (LV 93:49.)

De ernstige gevolgen van ongehoorzaamheid aan dit gebod om te bidden worden op aangrijpende wijze uitgebeeld in de geschiedenis van de belevissen van de broeder van Jared.

De Heer had de kolonie der Jaredieten van de toren van Babel naar de zoekst geland, waar zij „vier jaren lang in tenten” hadden gewoond.

„En aan het einde van vier jaren kwam de Here wederom tot de broeder van Jared, en Hij stond in een wolk en sprak met hem. En de Here sprak drie uren lang met de broeder van Jared, en bestrafte hem, omdat hij niet in-dachtig was de naam des Heren aan te roepen.

„En de broeder van Jared bekeerde zich van het kwaad, dat hij had bedreven, en riep de naam des Heren aan voor zijn broeders, die bij hem waren. En de Here zeide tot hem: Ik zal u en uw broeders uw zonden vergeven; maar gij moet niet meer zondigen, want gij moet bedenken, dat Mijn Geest niet altijd met de mens zal twisten; daarom zult gij, indien gij zult zondigen totdat gij geheel rijp zult zijn, van de tegenwoordigheid des Heren worden afgesneden.” (Ether 2:13-15.)

De zonde, waaraan deze man zich had schuldig gemaakt, was dus dat hij had verzuimd te bidden.

Uit de voorgaande teksten blijkt overduidelijk waarom wij moeten bidden.

De tijd waarop, de plaats waar en de dingen waarvoor wij moeten bidden zijn blijkbaar niet aan beperking onderhevig.

„. . . laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God.” (Fil. 4:6.)

„Ja, roept Hem aan om genade, want Hij is machtig om te verlossen. . . .

„Roept Hem aan voor al uw kudden, wanneer gij op uw velden zijt.

„Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.”
(3 Ne. 18:21)

„Roept Hem aan in uw huizen over uw gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en des avonds.

„Ja, roept Hem aan tegen de kracht van uw vijanden.

„Ja, roept Hem aan ter bestrijding van de duivel, die een vijand van alle gerechtigheid is.

„Roept Hem aan over de opbrengst van uw velden, opdat gij er voorspoedig mee moogt zijn. . . .

„Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in uw binnenkamer uitstorten en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.

„En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.” (Alma 34:1, 20-24 en 26, 27.)

„Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam,” heeft de Heiland gezegd, „opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.” (3 Ne. 18:21.)

„En verder gebied Ik u, dat gij zowel overluid als in uw hart zult bidden; ja, zowel voor de wereld als in het geheim, zowel in het openbaar als in het verborgen.” (LV 19:28.)

„Roep de Here aan, opdat Zijn koninkrijk over de aarde moge voortgaan, dat de bewoners ervan dit mogen ontvangen en op de komende dagen mogen zijn voorbereid, waarin de Zoon des Mensen uit de hemelen zal nederdalen, bekleed met de luister van Zijn heerlijkheid om het koninkrijk Gods te ontmoeten, dat op de aarde is opgericht.

„Moge het koninkrijk Gods daarom voortgaan, opdat het koninkrijk der hemelen moge komen, opdat Gij, o God, zowel in de hemel als op aarde moogt worden verheerlijkt, opdat Uw vijanden mogen worden onderworpen; want U is de eer, de macht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.” (LV 65:5-6.)

Het gebed is de sleutel, waardoor de deur tot de gemeenschap met God voor ons wordt ontsloten.

„Zie,” zegt de Here, „Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur open, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.” (Op. 3:20.)

Bij zijn onderricht aan de Nefieten heeft Jezus Christus hun een soortgelijke belofte gedaan, die als volgt luidde:

„En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, *wat goed is*, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.” (3 Ne. 18:20, cursivering toegevoegd.)

Tot ons als heiligen van deze laatste bedeling is diezelfde belofte gericht en als volgt geformuleerd:

„Wat gij de Vader ook in mijn naam zult vragen, *dat nuttig is voor u*, zal u worden gegeven.” (LV 88:64, cursivering toegevoegd.)

De heilige Schriften staan vol voorbeelden, waaruit blijkt dat die beloften ook zijn vervuld.

Zo heeft Enos op zijn gebed vergeving van zonden ontvangen. (Zie Enos 4, 5.) Ingevolge de gebeden van de oude Alma werd er een engel uitgezonden om zijn zoon Alma tot bekering te brengen. (Zie Mos. 27:14.)

In een gebed van de profeet Joseph Smith vonden de Vader en de Zoon aanleiding hem een bezoek te brengen. (Zie JS 2:14-17.)

Bij wijze van gebedsverhooring kwamen de zeemeewuven van het meer de eerste kolonisten te hulp, die zich als pioniers in Utah gevestigd hadden, waardoor hun oogst werd gered.

Niet elk gebed sorteert zo'n opvallend effect, maar wel wordt ieder oprecht en ernstig gebed verhoord en door de Geest des Heren te zijner tijd beantwoord.

De wijze waarop gebedsverhooring meestal tot stand komt werd door de Heer met deze tot Oliver Cowdery gerichte woorden weergegeven:

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, indien gij nog meer getuigenis verlangt, denk dan terug aan de nacht, toen gij in uw hart tot Mij riept om de waarheid van deze dingen te mogen weten.

„Schonk Ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid? Welk groter getuigenis kunt gij ontvangen dan dat van God?” (LV 6:22, 23.)

Bovendien heeft de Heer ons allen in deze laatste bedeling deze belofte gegeven: „Indien gij Mij zult bidden, zult gij ontvangen; indien gij zult kloppen, zal u worden opengedaan.”

Deze belofte heeft de Heer in zeven verschillende openbaringen woordelijk herhaald, namelijk in LV 6:5; 11:5; 12:5; 14:5; 49:26; 66:9; 75:27. In LV 88:62-64 zegt Hij bovendien:

„Voorwaar zeg Ik tot u, Mijn vrienden: Ik laat deze gezegden met u, om ze in uw hart te overpeinzen, met dit gebod, dat Ik u geef, dat gij Mij moet aanroepen, terwijl Ik nabij ben —

„Nadert tot Mij, en Ik zal tot u naderen; zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan.

„Wat gij de Vader ook in Mijn naam zult vragen, dat nuttig is voor u, zal u worden gegeven.”

Van de waarheid van deze beloften geef ik u mijn eigen getuigenis, want ik weet dat ze waar zijn.

Ik weet dat gebeden worden verhoord. Evenals Enos en Nephi welser, werd ook ik uit „rechtvaardige” en „eerzame” ouders geboren. Er is mij van kindsbeen af geleerd dagelijks 's morgens en 's avonds naast mijn bed neer te knielen om mijn hemelse Vader leiding en bescherming af te smeken. Deze gewoonte is mij door de jaren heen steeds bijgebleven.

Als kind werd mijn gebed verhoord doordat ik mijn verloren speelgoed terugvond; later als jongeman bracht mijn gebed mij op het spoor van de in het struikgewas verwaalde koeien. Ook ben ik vertrouwd met het gevoel, waarop de Heer doelde, toen Hij tot Oliver Cowdery deze woorden sprak:

„Schonk Ik u geen vrede in uw gemoed aangaande de aangelegenheid?” (zie LV 6:23) en voorts: „Zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoeren; dan moet gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar gij zult een verdooving van gedachten hebben . . .” (zie LV 9:8, 9).

Ik weet wat Enos bedoelde, toen hij zei: „Toen klonk de stem des Heren opnieuw in mijn gemoed.” (Enos 10.) Zo heb ook ik letterlijk antwoord op mijn gebeden ontvangen, in duidelijke volzinnen.

Met eigen ogen heb ik de belofte van

„Roep de Here aan, opdat Zijn koninkrijk over de aarde moge voortgaan, dat de bewoners er van . . . op de komende dagen mogen zijn voorbereid, waarin de Zoon des Mensen uit de hemelen zal nederdalen, bekleed met de luister van Zijn heerlijkheid . . .” (LV 65:5.)

de Heer in vervulling zien gaan dat „wie het ook in Mijn naam in geloof zullen vragen, duivelen zullen uitwerpen, de zieken genezen, de blinden doen zien, de doven doen horen, de stommen doen spreken, en de lammen doen wandelen” . . . (zie LV 35:9).

Ik heb de proef op de som genomen met Moroni's belofte, en ik heb in antwoord op mijn gebeden een goddelijk getuigenis ontvangen dat het Boek van Mormon op waarheid berust. Verder weet ik uit eigen ervaring dat men „door de kracht des Heiligen Geestes . . . de waarheid van alle dingen” te weten kan komen door erom te bidden „met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof . . . in Christus.” (Zie Moroni 10:4, 5.)

In alle ernst geef ik u dan ook als mijn persoonlijk getuigenis de verzekering dat het gebed inderdaad de sleutel is, waardoor de deur tot de gemeenschap met God voor ons wordt ontsloten.

De benoeming van David B. Haight tot lid van de Raad der Twaalven

DOOR JAY M. TODD
(hoofdredacteur van „Ensign“)

David B. Haight, die de laatste zes jaar als assistent van de Raad der Twaalven werkzaam was, is door president Spencer W. Kimball geroepen om als lid tot die Raad toe te treden.

Hoewel in Idaho geboren en opgevoed, heeft dit nieuwe lid van de Raad der Twaalven zijn leven grotendeels doorgebracht in Californië, waar hij zowel in het zakenleven als in burgerlijke en kerkelijke bestuurskringen bekendheid verwierf door zijn impante mensenkennis, leiderscapaciteiten en zijn bekwaamheid op het bestuurlijke vlak.

Vanaf 6 april 1970, de datum waarop hij geroepen werd om dienst te doen als assistent van de Twaalven, heeft broeder Haight uit hoofde van zijn functie wekelijks de overal ter wereld gehouden kerkelijke conferenties afgeleid. Daarbij is hij algemeen geacht en geliefd geworden wegens de grote bekwaamheid, waarmee hij de priesterschapsleiders hun roepingen heeft leren vervullen. We laten hem nu zelf even aan het woord:

„Ik heb altijd bijzonder veel waarde gehecht aan het goed functioneren van onze kerkelijke organisatie als zodanig, en ik ben mij er meer en meer voor gaan interesseren dat al onze mensen de gewichtige taken, die zij in de opbouw van Gods koninkrijk moeten vervullen, goed leren verstaan.

Als ik naar een ringconferentie ga, stel ik mij altijd in de eerste plaats ten doel te trachten de leiders tot het inzicht te brengen, hoe belangrijk hun leidinggevende functies zijn, opdat zij hun taak leren verstaan. Ik probeer ze dan altijd te laten zien hoe redelijk en doeltreffend de organisatie van de kerk eigenlijk is en hoe het leven van hun mensen daardoor wordt beïnvloed, als ze doen wat het Eerste Presidium van hen vraagt en de kerk volgens de voorschriften organiseren. Ik vind het fijn om anderen te doen inzien hoe alles in elkaar zit en hoe mooi het werkt. Ik wil

de mensen bijbrengen hoezeer het hun tot zegen strekt als ze zich op de juiste wijze organiseren en vervolgens elk hun eigen taak ten uitvoer brengen.“ Als deze opwekkende conferenties voorbij zijn, keert broeder Haight weer terug naar het hoofdkwartier van de kerk en naar zijn gezin, waaraan hij grenzeloos verknocht is. Dit jaar hopen hij en zijn vrouw, zuster Ruby Haight, hun 46ste trouwdag te vieren, als ouders van drie getrouwde kinderen. „Ik heb een zoon, die bisschop is,“ zegt broeder Haight, „en ik vind het leuk om Robert af en toe eens op te bellen en hem te vragen: „Zeg, bisschop, wat voor jij daar al die tijd eigenlijk uit?‘‘ Als hij dan zegt: „Nu, ik heb wel het een en ander in de wijk te doen,‘‘ zeg ik weer: „Zo, zo, maar de kerk verwacht van je dat je eigen gezin altijd laat voorgaan.’

„Vaak heb ik tegen onze leiders gezegd: „Je ontloopt je misschien als een prima bisschop of ringpresident, maar dan laat je je een lid van je eigen gezin door verwaarlozing overtuilen. Er is zelfs een profeet geweest, die het daar ook met ons over heeft gehad. U weet nog wel hoe hij zei: „Geen enkel succes weegt op tegen falen in het gezin.’ Dat is een waar woord. Wij allen, hetzij leiders of leden, moeten dus onze taken leren verstaan, zowel in ons gezin als in de kerkelijke gemeenschap. Wij moeten ervoor zorgen dat al deze taken met elkaar stroken en nagaan of ze onszelf en anderen tot zegen zijn.

„Dit doet me denken aan het tweede punt waarnaar ik streef bij het voeren van besprekingen met de mensen waarmee ik moet samenwerken. Ik wil ze namelijk altijd zo graag doen inzien hoe heel anders hun leven wordt als ze niet meer zoveel over zichzelf piekeren, maar zich ook eens om iemand anders bekommeren, als ze anderen leren dienen. In de verhandelingen van de Amerikaanse dichter-schrijver Ralph Waldo Emerson (1803-1882)

komt een uitspraak voor, die mij altijd lief is geweest, namelijk: „Ring en juwelen zijn geen geschenken, maar surrogaten, die als verontschuldiging voor het ontbreken daarvan moeten dienen.’ Het enige echte geschenk is het geven van een deel van onszelf.

Dienstbetoon aan anderen is onverbrekelijk met het evangelie verbonden. Naar mijn gevoel is dit beginsel door de Heiland in een prachtig les uiteengezet bij het beantwoorden van de vraag wat het grootste gebod was. Volgens de theologen hadden de Joden 613 wetten en voorschriften, waardoor hun leven werd bestuurd. Dan vragen ze de Heiland met het oog op dit alles: „Wat is het grootste gebod?‘‘ Hij doorzag meteen al hun prietpraat en zei: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.’ (Zie Matt. 22:35-40.) Kijk, die hele benadering is gericht op dienstbetoon. Als u de Here liefhebt, gaat u zich zorgen maken over zijn werk en over het welslagen daarvan. Als u uw naaste liefhebt, gaat u zich om uw naaste bekommeren, om uw vrienden, uw collega’s, uw man of vrouw en uw kinderen — en als u zich om hen bekommert, brengt dat automatisch dienstbetoon met zich mee, en waarom? Omdat u dan iets voor ze gaat doen. Zo heeft de Heer die hulpverlening in zijn plan opgenomen!’

Een van de boeiendste trekken, waardoor de persoonlijkheid van dit nieuwe lid van de Raad der Twaalven wordt gekenmerkt, is dat deze gevoelens en denkbeelden, die hij zo gemakkelijk en spontaan onder woorden weet te brengen, in dit stadium van zijn leven voor hem veel meer betekenen dan ideeën zonder meer. Hij is nu 69 jaar en aanvaardt deze nieuwe roeping nadat hij zijn leven lang de beginselen van het evangelie in de meest uiteen-

lopende situaties en omstandigheden heeft gekoesterd en aan de praktijk getoetst. Als hij op zijn hartelijke, ongecompliceerde manier van spreken zo ronduit zegt: „Het evangelie helpt; heus, reken maar dat het helpt,” dan weet men meteen dat hij uit eigen ervaring spreekt.

De ervaringen die hij heeft opgedaan zijn van zeer verschillende aard. Op 9 september 1906 werd hij geboren in Oakley (Idaho), en in dat kleine provinciestadje is hij ook opgegroeid. Zijn grootvader was de eerste ringpresident van de ring Cassia (Idaho). Zijn vader, (die stierf toen broeder Haight negen jaar was), is behalve de plaatselijke bankier ook senator van de staat Idaho geweest, en bovendien bisschop. Nog voor zijn twintigste levensjaar behaalde de jonge David Haight een onderwijsakte, waardoor hij voldoende geld kon verdienen om aan een universiteit te gaan studeren. Op 22-jarige leeftijd promoveerde hij aan de Staatsuniversiteit van Utah in bedrijfsadministratie. Twee jaar later trad hij in het huwelijk met Ruby Olson, waarna ze naar Californië vertrokken, waar hij directeur werd van een nieuw filiaal van een warenhuis.

Het grootste deel van zijn beroepsleven was hij werkzaam in leidende functies in de zakenwereld. Vier jaar later keerde hij naar het Rotsgebergte terug en werd algemeen verkoopleider bij een bekende handelonderneming in Salt Lake City. Vervolgens trad hij in dienst bij het grootwinkelbedrijf Montgomery Ward, waarvoor hij toezicht heeft gehouden op een 25-tal filialen in het Californische district San Diego. Daarna verhuisde hij naar Oakland in het noorden van Californië, waar hij dienst deed als rayonchef in diezelfde branche. Heel deze carrière werd echter onderbroken door de Tweede Wereldoorlog, gedurende welke hij opklom tot de rang van commandant bij de Marine der Verenigde Staten, in welke functie hij werd belast met het toezicht op de ravitallering. Daarbij kreeg hij de leiding bij tactische operaties voor de tijdige bevoorrading van vlootenheden, die op bepaalde plaatsen in het gebied der Bepaalde Ocean waren gestationneerd. In de uitoefening van

zijn militaire taken oogstte hij veel lof, zowel van officiële zijde als in het meer persoonlijke vlak. Na de oorlog werd hij opnieuw door het Montgomery-Ward-concern aangesteld in Chicago, waar hij aan het hoofd stond van 165 grootwinkelbedrijven met duizenden werknemers. Ten slotte besloot hij in 1951, op 45-jarige leeftijd, zelfstandig zijn geluk in het handelsleven te gaan beproeven. Zo verkreeg hij verscheidene zaken in de ijzerwarenbranche in Palo Alto.

Tijdens zijn verblijf in die Californische stad, waar hij tevens zitting had in de hoge raad, werd hij tot het ringpresidentschap geroepen. Toen hij ringpresident was, werd hem gevraagd zich kandidaat te stellen voor de gemeenteraad. Dit leidde tot een tweetal ambtstermijnen als burgemeester van Palo Alto en aanstellingen als directeur van het Stanford Universiteitsziekenhuis van Palo Alto en een plaatselijk bejaardencentrum en vele andere bestuursfuncties in het bedrijfsleven en aan de plaatselijke universiteit.

Nu hij de beginselen van het evangelie dus in velelei toepassing aan de praktijk had getoetst, was ouderling Haight voldoende voorbereid om anderen te helpen daar eveneens in te slagen, zodat hij van president David O. McKay een roeping ontving om dienst te doen als president van de Schotse Zending. Na in deze functie de nodige ondervinding te hebben opgedaan werd hij lid van het Priesterschaps-Zendingscomité.

Daarna heeft hij nog dienst gedaan als Regionaal vertegenwoordiger van de Twaalf Apostelen, alvorens hij in 1970 tot assistent van de Twaalven werd benoemd. In die periode verhuisde hij naar Provo in Utah, waar hij drie jaar werkzaam is geweest als assistent van president Ernest L. Wilkinson van de Brigham Young Universiteit, waar hij zich hoofdzakelijk heeft beziggehouden met de vormgeving en uitbouw van het geslaagde endowmentwerk van die onderwijsinstelling.

Zijn roeping tot het apostelambt kreeg hij op donderdag 8 januari jl., omstreeks 2 uur n.m., waarover hij het volgende vertelt: „Ik zat in een vergadering, toen mijn secretaresse een

telefoonntje kreeg dat president Kimball mij wilde spreken. Natuurlijk reageer ik onmiddellijk op dergelijke verzoeken van hem. Ik verliet dus het vertrek en draaide het opgegeven nummer. Ik wist niet waar dat toestel zich bevond, maar president Kimball kwam zelf aan de lijn en zei: „David, ik ben in de tempel, en ik zou graag een belangrijke kwestie met je bespreken. Kun je meteen even hier komen?” Nu, ik verzeker u dat de wandeling daarheen me nog zal heugen. Ik vroeg me telkens af of ik soms in een of andere ringconferentie iets gezegd had dat niet door de beugel kon en moest worden rechtgezet.

Toen ik in de tempel was aangekomen, nam president Kimball mij mee naar een vertrek en stelde mij daar van mijn roeping in kennis. Dit was voor mij een onvergetelijke belevenis.

„In mijn jongensjaren, toen ik nog in Idaho woonde, heb ik er wel eens over in gezeten wat voor indruk de kerk en de heiligen der laatste dagen wel moesten maken in de ogen van de beroemde theologen en denkers der wereld. Ik heb geleerd dat die hogere begrippen, die verheven denkbeelden, die ik aan anderen had toegeschreven en waardoor onze opvattingen wellicht in de schaduw zouden worden gesteld, er helemaal niet waren. Met mijn eigen ogen en oren en uit eigen ondervinding ben ik erachter gekomen dat alleen de Heer alles weet. Hij bezit dat alles — de verheven begrippen, waarheden en vreugden. Hij heeft de organisatie uitgezocht, het plan ontworpen en dat diepe inzicht en die vooruitziende blik gehad, waardoor Hij weet wat allemaal tot ons geluk dient. Ik ben blij hiervan te kunnen getuigen. Graag wil ik alle mensen laten weten hoe ik over het evangelie denk, wat ik voel bij de gedachte aan de grote en heerlijke rol die dat evangelie speelt in de verlossing en het behoud der mensheid. Het geeft ons uitzicht op alle eeuwigheden. Niets ter wereld is dan ook met het evangelie te vergelijken, want iets anders is er niet! De Here God en zijn bedoelingen vormen het antwoord op al onze levensvragen.”

WAAROM DE HEER HET GEBED INSTELDE

DOOR BRUCE R. McCONKIE
van de Raad der Twaalven

Aan de westelijke wand van de raadszaal der Twaalf Apostelen in de tempel te Salt Lake City hangt een schilderij, voorstellende hoe de Here Jezus in Getsemane tot zijn Vader bad. Hierop ziet men onze Heer, in onvergelykelyk diepe ziesmart gedompeld, zijn Vader smeken om kracht voor het tot stand brengen van die eindeloze en eeuwige verzoening. Daarbij heeft Hij in een voor de mens onbegrijpelijke mate naar lichaam en ziel geleden. Dit lijden bracht zelfs de naderende martelgang van zijn kruisiging tot onbetekende proporties terug.

Dit unieke gebed rijst in zijn onovertroffen verhevenheid torenhoog uit boven alle andere gebeden, die in tijd of eeuwigheid, hetzij door goden, engelen of stervelingen, ooit zijn geuit.

In deze hof van Getsemane, even buiten de muren van Jeruzalem gelegen, smeekte de allergrootste telg uit Adams geslacht. — Hij, die volstrekt volmaakt was in al zijn woorden en gedachten — zijn hemelse Vader dat Hij zegerend tevorschijn mocht komen uit de allerzwaarste foltering, waarmee ooit een menselijk of goddelijk wezen werd beproefd. Daar, tussen de olijfbomen, worstelde Maria's Zoon onder de meest verpletterende last, ooit door een sterfelijk mens gedragen, maar Hij deed dit in de zuiverste geest van ware aanbidding en volmaakt gebed. In de stilte van die oosterse nacht, heeft Gods eigen Zoon daar de zonden aller mensen op zich genomen, opdat zij op voorwaarde van bekering, vergeving van hun zonden zouden kunnen verkrijgen.

Daar en toen heeft de grote Elohim zijn lijdende Knecht in zijn volle zwaarte het gewicht opgelegd van alle zonden van alle mensen, die te eniger tijd in Christus geloven en zijn aangezicht zoeken zouden. De Zoon, de Beelddrager des Vaders, smekend of zijn goddelijke Vader Hem kracht wilde verlenen voor de verwezenlijking van het voornaamste doel waarvoor Hij op aarde gekomen was.

Dit was het beslissende uur, waarin heel de eeuwigheid op het spel stond. Zo hevig was de kwelling, teweeggebracht door de zonden der mensheid, die Hem, die geen zonde gekend had, nu werden aangerekend en opgelegd, dat Hij uit al zijn poriën grote bloeddruppels zweette, en bij zichzelf „wenste dat Hij de bittere drinkbeker niet be-

hoefde te drinken.” (LV 19:18) Van de dageraad der schepping tot aan dit allergewichtigste uur was er nooit een strijd als deze gevoerd, en van dat tijdstip af zou zich ook tot in alle eeuwigheid nimmermeer iets dergelijks voordoen.

„De Here, de Almachtige, Die regeert, Die was en is van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid” was „met macht uit de hemel onder de mensenkinderen” nedergekomen. (Mos. 3:5.) Hij, de Schepper, Onderhouder en Bewaarder aller dingen van oudsher had zijn intrek genomen in een lemen tabernakel, uit het stof der aarde gemaakt. Hij was de enige in deze wereld geboren mens die God als vader had; Hij was Gods eigen ware Zoon. Op dat moment heeft Hij daar die eindeloze en eeuwige verzoening bewerkstelligd, waardoor alle mensen tot onsterfelijkheid kunnen worden opgewekt, terwijl zij die Hem in geloof gehoorzaam zijn, bovendien zullen opstaan om het eeuwige leven te beërven. Zo kocht God als Verlosser Zelf de mensen vrij van de tijdelijke en geestelijke dood, die de val van Adam over hen allen had teweeggebracht.

In dat uur heeft Hij, die het offer van zijn eigen bloed bracht, het heftigst schrijnende smeekgebed opgezonden, dat ooit een sterveling heeft uitgesproken: God de Zoon bad daar namelijk tot God de Vader dat de wil van de Een geheel mocht opgaan in die van de Ander. Zelf wenste Hij de door Hem gedane belofte te vervullen, wilde Hij waarmaken wat Hij op Zich had genomen toen Hij als de toekomstige Verlosser was gekozen en had gezegd: „Vader, Uw wil geschiede, en Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid.” (Moz. 4:2.)

Trouw als een gehoorzaam zoon, wiens enig verlangen het was de wil te doen van de Vader die Hem gezonden had, heeft onze Heer tijdens zijn sterfelijk bestaan steeds veel gebeden. Van God, zijn Vader, had Jezus Christus veel grotere intellectuele krachten en diepere geestelijke inzichten geërfd dan iemand anders ooit heeft bezeten. Ondanks die hogere machten en gaven voelde Hij toch altijd behoefte om te bidden. Misschien kan men beter zeggen dat Hij juist bad *omdat* Hij zoveel machtiger en begaafder was. Inderdaad, hoe meer iemand geestelijk vervolmaakt en verstandelijk begaafd is, des te beter ziet hij in dat hij bidden moet. Dan kent hij zijn plaats in het oneindige samenspel der schepping, en doordat hij weet waar hij staat, weet hij ook dat hij de leiding nodig heeft van een oneindig God. Daardoor heeft Jezus Christus meer dan enig ander mens dan ook behoefte gevoeld aan voortdurende gemeenschap met zijn Vader, de Bron van alle macht, verstand en goedheid.

Tijdens zijn aardse bediening koos Christus zijn twaalf apostelen uit, mannen die moesten optreden als bijzondere getuigen van Hem en zijn wetten „tot de einden der aarde,” (LV 109:23) en die met Hem op twaalf tronen zouden zitten „om het ganse huis Israëls te oordelen” (zie LV 29:12). Hoe heeft Hij hen uitgekozen? De Bijbel zegt: „En het geschiedde in die dagen, dat Hij naar het geberge ging om te bidden, en Hij bracht de nacht door in het gebed tot God.” Zo leerde Hij de wil van zijn Vader kennen. „En toen het dag geworden was, riep Hij zijn discipelen

tot Zich en koos er twaalf uit, die Hij ook apostelen noemde." (Luc. 6:12, 13.)

Toen het uur van zijn gevangenneming, lijden en sterven nabij was, wilde Hij de Twaalfen nog één gewichtige waarheid bijbrengen. Hij wilde hun namelijk inprenten dat zij, wilden zij in het hun opgedragen werk slagen en de eeuwige beloning verdienen, die bij Hem en zijn Vader voor hen was weggelegd, allen één moesten zijn, zoals Hij en de Vader één waren. Deze les maakte deel uit van zijn Hogepriesterlijk gebed, dat Hij uitsprak in dit allergewichtigste uur, en waarvan bepaalde gedeeltes voor ons bewaard gebleven zijn in Johannes 17.

Ook na zijn opstanding bad Hij nog tot de Vader. Bedenk dat het volgende na de opstanding heeft plaatsgevonden. In zijn verheerlijkte en vervulmaakte staat heeft Hij toen getracht de Nefieten te doen delen in een alles-ovvertreffende geestelijke ervaring, de allergrootste belevenis die zij konden verdragen. Dit deed Hij niet in zijn prediking, maar in de vorm van een gebed. „Wat Hij bad, kan niet worden beschreven,“ vermeldt de geschiedenis, zoals die in het Boek van Mormon staat opgetekend, maar zij die het hoorden, gaven er als volgt getuigenis van:

„Nimmer heeft het oog gezien, noch het oor gehoord, zulke grote en wonderbare dingen als wij Jezus tot de Vader zagen en hoorden spreken;

„En geen tong kan uiten, noch kan door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen, als wij Jezus zowel zagen als hoorden spreken; en niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel vervulde, toen wij Hem voor ons tot de Vader hoorden bidden.“ (3 Ne. 17:15-17.)

Hier in Getsemane echter stortte Hij zijn ziel voor de Vader uit als voorbeeld voor alle lijdende, zwaarbeladen of in bange zielenood verkerende mensen. Welke smeekbeden daarbij door Hem werden opgezonden, welke leerstellige uitspraken Hij heeft gedaan en welke woorden van lofprijzing en aanbidding Hij toen bezigde, is ons niet bekend. Wellicht konden zijn in Getsemane geuite woorden evenmin worden neergeschreven als zijn onder de Nefieten uitgesproken gebed, maar kon dit alleen door de kracht van de Heilige Geest worden verstaan. Wel weten wij dat Hij tijdens deze gebedsstrijd tot driemaal toe woorden van deze strekking heeft gebruikt: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.“ (Matth. 26:39.)

De Bijbel zegt dat Hem hier in Getsemane, terwijl Hij tot zijn Vader bad: „ . . . niet mijn wil, maar de uwe geschiede!“ een engel uit de hemel verscheen om Hem kracht te geven.

„En Hij werd dodelijk bangst en bad des te vuriger. En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen.“ (Luc. 22:42-44.)

Let wel, hier staat iets verbazingwekkends: De Zoon van God „bad des te vuriger“ Hij, die alles zo goed deed, wiens woorden stuk voor stuk juist waren, die altijd de juiste toon wist te treffen en aan wie de Vader zijn Geest onbeperkt medeelde, Hij, het enige volmaakte wezen dat ooit de stoffige paden van deze aarde bewandeld heeft,

Gods eigen Zoon „bad des te vuriger.“ Daarmee heeft Hij ons als zijn broeders geleerd dat niet alle gebeden, ook de zijne, aan elkaar gelijk zijn. Hij heeft ons willen leren dat diepere nood ons ook ernstiger en met vuriger geloof tot God doet bidden en smeken.

Wij dienen er dan ook naar te streven de wetten van het gebed beter te leren kennen en naleven, opdat wij evenals Hij daarheen kunnen gaan, waar Hij en zijn Vader Zich bevinden. Laten wij dus met dit doel voor ogen een korte samenvatting geven van hetgeen dit heerlijke recht te mogen bidden eigenlijk inhoudt. Laten wij hier vrijmoedig en doeltreffend gebruik van leren maken. Laat ons niet alleen met woorden bidden, maar in de geest en met macht, opdat wij evenals Christus de krachten des hemels op ons neer doen dalen. De volgende tien punten kunnen ons misschien helpen onze gedachten vaste vorm te doen aannemen en ons tot leiding dienen bij de vervolmaking van onze eigen persoonlijke gebeden.

1. Het wezen van gebed.

Eenmaal woonden wij bij onze hemelse Vader. Toen zagen wij zijn aangezicht en kenden wij zijn wil. Wij spraken met Hem, wij hoorden zijn stem en ontvingen zijn raad en leiding. In deze positie verkeerden wij in het voorbestaan als de kinderen van zijn geest; toen wandelden wij „in aanschouwen“ (zie 2 Cor. 5:7.)

Thans zijn wij ver van Gods tegenwoordigheid verwijderd; niet langer zien wij zijn aangezicht en horen wij zijn stem, zoals toen wel het geval was. Nu wandelen wij in geloof. Toch hebben wij nu evenzeer en zelfs nog meer behoefte aan zijn raadgevingen en zijn leiding, als toen wij onder alle engelen des hemels verkeerden, al eer de wereld was geschapen. Nu heeft God als een genadig Vader in zijn oneindige wijsheid wetend wat wij nodig hadden, het zo beschikt dat wij ons door middel van het gebed met hem in verbinding konden stellen: een communicatiemedium dus, waarover ik elders de volgende uiteenzetting heb gegeven:

„Bidden is met God spreken, hetzij hardop of door in gedachten de woorden te formuleren, die de inhoud van ons gebed vormen. Als het goed is moeten er ook uitingen van lofprijzing, dankzegging en aanbidding in voorkomen. Bij deze plichtige gelegenheden vragen Gods kinderen hun eeuwige Vader om die zaken, zowel van tijdelijke als van geestelijke aard, die zij menen nodig te hebben om zich staande te kunnen houden onder de verschillende beproevingen van dit aards bestaan. Het gebed stelt de heiligen in de gelegenheid in alle nederigheid hun zonden voor God te belijden, met „een gebroken hart en een verslagen geest,“ (2 Ne. 2:7), en Hem te smeken hun vergiffenis te schenken, waardoor hun hart gezuiverd wordt.“ —*Mormon Doctrine*, 2de druk, blz. 581.)

2. Waarom wij moeten bidden.

Aan ons gebed moeten de volgende drie redenen ten grondslag liggen:

a. *Het is een gebed.* Bidden is geen zaak van betrekkelijke betekenis, dat we kunnen doen of laten, al naar het

ons invalt; het is veeleer een goddelijk bevel van eeuwige strekking. In de eerste bedeling aller tijden heeft de Heer Adam geboden: „Gij zult u bekeren, en God voor altoos in den Naam des Zoons aanroepen. Verderop lezen wij deze woorden: „En Adam en Eva, zijn huisvrouw, hielden niet op God aan te roepen.” (Moz. 5:8, 16.) In onze tijd luidt zijn voorschrift: „Bid, en gij zult ontvangen; klop, en u zal worden opengedaan.” (LV 4:7.) Er zijn in onze kerk huisonderwijzers aangesteld om „de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden.” (LV 20:47.) Voorts heeft de Heer bij wijze van gebod in deze laatste dagen tot zijn volk gezegd dat „hij, die niet op de gezette tijden zijn gebeden tot de Here opzendt, voor de rechter van Mijn volk moet worden geroepen.” (LV 68:33.)

b. *Gepaste gebeden worden gevolgd door zegeningen van wereldlijke en geestelijke aard.* Uit alle openbaringen blijkt dat voor hen die in geloof bidden de poorten des hemels wijd opengaan, en dat de Heer zijn gerechtigheid op hen doet nederdalen; Hij schenkt hun bewaring in gevaarvolle omstandigheden, de aarde werpt hun haar vruchten af en hun hart wordt verheugd door de blijdschap van het evangelie.

c. *Bidden is een eerste voorwaarde om zalig te worden.* Geen enkel toerekenbaar geacht mens kan of zal ooit tot de rust van het koninkrijk der hemelen kunnen ingaan, zonder de gemeenschap te hebben leren kennen met de Heerser over dat koninkrijk. „Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en vooremens van zijn hart?” (Mos. 5:13.)

3. Wij moeten tot de Vader bidden.

Er is ons een gebod gegeven dat wij in de naam van de Zoon (Jehova) tot de Vader (Elohim) moeten bidden. Op dit punt zijn de openbaringen niet mis te verstaan. Tot de Nefieten heeft de Heer bijvoorbeeld duidelijk gezegd: „Gij moet altijd in Mijn naam tot de Vader bidden.” (3 Ne. 18:19.) Toch komen er op dit punt in de kerken der christenheid verbazigwekkende hoeveelheden valse leerstellingen en verkeerde praktijken voor, ja, zelfs ook nog wel eens onder de ware heiligen.

Er zijn christenen, die ten onrechte menen tot zogenaamd „heilig verklaarden” te moeten bidden om als hun voorspraak bij Christus zegeningen voor hen af te smeken. Sommige in de officiële gebedenboeken der diverse sekten voorkomende gebeden zijn zo geformuleerd, dat ze met name tot God de Vader zijn gericht; andere tot de Zoon, en weer andere tot de Heilige Geest. Als er in bepaalde kerken gebeden in Christus’ naam worden uitgesproken, is dat veeleer uitzondering dan regel. Er zijn er ook die menen dat zij in een bijzondere verhouding tot de Heer komen te staan door zich in hun gebeden rechtstreeks tot Hem te wenden.

Als wij tot de Vader bidden, zal de beantwoording van ons gebed weliswaar van de Zoon afkomstig zijn. „Want er is . . . één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus.” (1 Tim. 2:5.) Zo vroeg Joseph Smith bij

voorbeeld de Vader om beantwoording van bepaalde vragen en dit deed hij in de naam van Gods Zoon. De stem die zijn bededen beantwoordde was niet die van de Vader, maar wel van de Zoon, daar Christus immers onze Voorspraak en Middelaar bij de Vader is. Hij is dan ook de God, die in opdracht van de Vader als zijn Zaakwaarnemer deze aarde beheert en bestuurt.

Het is eveneens een feit dat Christus onze gebeden soms uit naam van de Vader beantwoordt en krachtens het Hem door de Vader verleende gezag uitspraken doet als was Hij de Vader Zelf. Hij spreekt dan in de eerste persoon, daartoe door zijn Vader gemachtigd. Voor een volledige toelichting van zijn recht daartoe verwijzen wij naar de officiële uitspraak die de kerk in deze kwestie heeft gedaan in een speciale bekendmaking, getiteld „De Vader en de Zoon — Een leerstellige uiteenzetting door het Eerste Presidium en de Twaalf Apostelen,” voorkomende in James E. Talmage’s „*Artikelen des Geloofs*,” 2de Nederlandse uitgave, blz. 55.

Ook komt de Here Jezus Christus (Jehova) rechtens onze lofprijzing toe. Evenals alle profeten van ouds mogen wij Hem gevoeliglijk lofzingen en Hem ons „halleluja” toeroepen, hetgeen zoveel als „prijs Jehova” betekent. Wij moeten echter goed begrijpen dat wij altijd in de naam van de Zoon tot de Vader moeten bidden, en ons gebed niet tot de Zoon richten.

4. Wij moeten om tijdelijke en geestelijke zegeningen bidden.

Wij zijn gerechtigd en zelfs gehouden om voor alles te bidden, wat wij redelijkerwijze nodig hebben, hetzij voor ons tijdelijk of voor ons geestelijk welzijn. Wij mogen niet alles vragen, maar onze smeebeden moeten berusten op rechtvaardige verlangens. „Gij bidt wel,” zegt Jacobus ergens, „maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt, om het in uw hartstochten door te brengen.” (Zie Jac. 4:3.)

Bij het geven van een opsomming van die zaken waarvoor wij moeten bidden, spreekt de profeet Amulek behalve over genade en verlossing ook over veldgewassen en over kudden op de velden, met andere woorden over de opbrengsten van landbouw en veeteelt. (Zie Alma 34:17-20.) Zo is er in het „gebed des Heren,” beter bekend als het „Onze Vader”, bijvoorbeeld sprake van „ons dagelijks brood.” (Zie Matt. 6:11.) Daarentegen spoort Jacobus ons aan om wijsheid te bidden (zie Jac. 1:5), wat in principe wil zeggen dat wij moeten streven naar het verkrijgen van alle kenmerken der godzaligheid. Onze hedendaagse openbaringen zeggen o.a.: „U is geboden God . . . in alle dingen te vragen (LV 46:7). Verder heeft Nefi, een der eerste profeten uit het Boek van Mormon, gezegd „dat gij niets voor de Here moet doen, tenzij gij in de eerste plaats de Vader in de naam van Christus vraagt, of Hij uw handeling voor uw welzijn wil zegenen, opdat uw handeling voor het heil van uw ziel moge zijn.” (Zie 2 Ne. 32:9.) Bovendien heeft de Heer alle getrouwe gelovigen beloofd: „Indien gij zult bidden, zult gij openbaring op openbaring ontvangen en kennis op kennis, opdat gij de verborgen-

heden en vreedzame dingen moogt weten; — dingen, die vreugde brengen en het eeuwige leven.” (Zie LV 42:61.) Het is duidelijk dat wij dus moeten bidden voor al wat in wijsheid en gerechtigheid tot ons welzijn dient. Wij moeten dan ook stellig streven naar het verkrijgen van een getuigenis, van openbaringen en van alle gaven des Geestes, met inbegrip van de vervulling van de in LV 93:1 voor-komende belofte het aangezicht des Heren te mogen zien. Bovenal moeten wij echter bidden om de nabijheid van de Heilige Geest in dit leven en om het eeuwige leven in het hiernamaals. Toen de twaalf discipelen die de Heer uit de Nefieten gekozen had, in het Boek van Mormon bekend als „de Nephietische Twaalf”, „baden om hetgeen zij het sterkste verlangden,” verlangden zij volgens hetgeen in het Boek van Mormon staat vermeld, „dat hun de Heilige Geest zou worden verleend.” (3 Ne. 19:9.) De gave des Heiligen Geestes is het grootste geschenk dat een mens in dit leven kan ontvangen. Zo is ook het eeuwige leven het grootste geschenk dat men in alle eeuwigheid kan ont-vangen.

5. Bidden voor anderen.

Onze gebeden mogen niet egoïstisch of egocentrisch zijn. Wij moeten streven naar het geestelijk welzijn van alle mensen. Wij kennen ook gebeden voor het heil van alle kinderen van onze hemelse Vader. In zijn hogepriesterlijk gebed heeft Jezus Christus o.a. het volgende gezegd: „Niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt.” (Joh. 17:9.) Hij gebood echter eveneens: „Hebt uw vijanden lief, zegen hen die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen.” (3 Ne. 13:44.) Eevens Christus, „die een Heiland is voor alle mensen, inzonderheid voor de gelovigen,” (1 Tim. 4:10), bidden wij dus voor alle mensen, maar vooral voor onszelf en de onzen, voor de heiligen in het algemeen en ook voor hen, die ernaar streven tot geloof en tot kennis der waarheid te komen. In het bijzonder gaan ons daarbij ter harte de zieken van „het huisgezin des geloofs” (zie LV 121:45) en degenen die het herstelde evangelie onderzoeken. „Bidt voor elkander, opdat gij genezing ontvangt,” heeft Jacobus eens tot de leden van de kerk gezegd, want „het gebed van een rechtvaardige vermag veel, doordat er kracht aan verleend wordt.” (Jac. 5:16.) Aangaande hen, die op zoek naar kennis van de waarheid onze bijeenkomsten komen bijwonen, heeft Christus Zelf het volgende gezegd: „En indien zij dikwijls tot u komen, moet gij voor hen in Mijn naam tot de Vader bidden,” — in de hoop dat zij zich bekenen en gedoopt zullen worden. (Zie 3 Ne. 18:23 en 30.)

6. Wanneer en waar wij moeten bidden.

In 2 Ne. 12:9 staat geschreven dat men „steeds moet bidden, d.w.z. geregeld, elke dag. Dit betekent ook dat wij altijd moeten leven met een gebed in ons hart, opdat al onze gedachten, woorden en werken de Eeuwige kunnen behagen. Volgens de profeet Amulek moeten wij dan ook „zowel des morgens als des middags en des avonds” bidden. Verder zegt hij dat wij onze ziel voor de Heer moe-

ten uitstorten in onze binnenkamer, in onze verborgen plaatsen en in de wildernis. (Zie Alma 34:17-29.) Naar Christus' eigen gebod moeten wij zowel ieder voor zich bidden, als in gezinsverband. „Gij moet altijd waken en bidden,” heeft Hij gezegd, en verder: „Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend.” (Zie 3 Ne. 18:15 en 21.)

Bij onze kerkleden is het tegenwoordig de gewoonte om tweemaal daags een gezinsgebed te houden, terwijl ze daarnaast elke dag hun eigen persoonlijke gebeden open-den. Bovendien bidden ze bij de maaltijden altijd om een zegen over hun eten — (behalve wanneer dit in openbare gelegenheden genuttigd wordt of als zij onder andere om-standigheden eten, bijv. buitenshuis, waar zo'n tafelgebed misplaatst zou zijn of zou kunnen aandoen als een soort uiterlijk vertoon). Verder worden er dan nog toepasselijke gebeden uitgesproken in al onze kerkelijke vergaderingen en bijeenkomsten.

7. Hoe wij moeten bidden.

Richt altijd uw gebeden tot de Vader; dank Hem voor uw zegeningen; smeek Hem om in uw werkelijk noodzake-lijke en betamelijke behoeften te voorzien, en doe dit alles in de naam van Jezus Christus.

Al naar de omstandigheden zulks vereisen of toestaan, belijden wij de Heer in ons gebed onze zonden en gaan wij met Hem te rade in al onze moeilijkheden van persoon-lijke aard; wij prijzen Hem om zijn goedheid en genade. Tenslotte mogen in ons gebed alle uitingen van aanbidding en leerstellige zekerheid voorkomen, waardoor wij in een toestand van eensgezindheid met Hem gebracht kun-nen worden.

Twee richtlijnen voor een goed en aanvaardbaar gebed, die vaak veronachtzaamd of onvoldoende benut worden, maar waaraan niettemin grote behoefte bestaat, zijn:

a. *Bid met oprechte ernst.* Woorden zonder meer zijn ontoereikend. Met nodige herhalingen of het opzeggen van uit het hoofd geleerde gebeden kan evenmin worden volstaan. Een hoog literair peil van onze gebeden is van weinig waarde. Feitelijk hoeft een echt welsprekend gebed niet uit te munten door voortreffelijk taalgebruik (ook al moet men hier wel naar streven), maar het geestelijk ge-halte van ons bidden wordt vooral bepaald door de ge-voelens die wij onder woorden trachten te brengen, hoe slecht wij die ook formuleren of hoe gebrekkelijk onze woord-keus moge zijn. Naar de woorden van Mormon zegt Moroni ergens: „Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart,” (zie Moro. 7:48) en „wordt het een mens ook als slecht aangerekend, wanneer hij bidt, maar niet met een oprecht voornemen des harten; ja, het is hem van geen nut, want God neemt zulk een gebed niet aan.” (Moro. 7:9.)

b. *Bid door de kracht van de Heilige Geest.* Dit is het hoogste niveau dat wij in ons bidden uiteindelijk bereiken kunnen. De belofte luidt: „De Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven” (LV 42:14), en voorts: „In-dien gij zijt gelouterd en van alle zonden gereinigd, moet

gij om alles, wat gij ook wilt, bidden in de naam van Jezus, en het zal worden gedaan." (LV 50:29.) Omtrent het toekomstige tijdperk van duizend jaar, waarin de gebeden vervolmaakt zullen zijn, zegt de Schrift: „En te dien dage zal al hetgeen, waarom iemand ook zal bidden, hem worden gegeven." (LV 101 :27.)

8. Bid en werk: Maak ook gebruik van uw vrije wil.

Het is nooit de bedoeling van de Heer geweest, en zal dat ook nimmer zijn, dat Hij — hoezeer wij Hem in ons gebed ook aanroepen — al onze moeiten en zorgen zal doen verdwijnen, zonder dat wij ons er zelf voor inspannen om ze te overwinnen. Dit sterfelijke leven is een proefstaat. In dit bestaan hebben wij de beschikking over onze eigen vrije wil. Wij worden hier beproefd om te zien hoe wij op verschillende situaties reageren, hoe wij over diverse kwesties beslissen en welke weg wij volgen zullen, zolang wij hier in geloof moeten wandelen, en niet door aanschouwen. Vandaar dan ook dat wij onze eigen problemen moeten oplossen, waarop wij in ons gebed met de Heer te rade moeten gaan om een innerlijke bevestiging te mogen ontvangen dat wij de juiste beslissingen hebben gekozen.

Toen Joseph Smith het vertalingswerk ondernam waaruit het Boek van Mormon is ontstaan, vroeg hij niet zo maar aan de Heer wat de lettertekens op de metalen platen betekenden; in plaats daarvan werd van hem vereist dat hij dit in zijn eigen gedachten zou uitvorsen, waarbij hij zelfstandig hierover een beslissing moest vormen; dan moest hij de Heer vragen of zijn gevolgtrekkingen juist waren. (Zie LV 8 en 9.) Zo gaat het ook met ons in al hetgeen waartoe wij worden geroepen: Bidden en werken gaan hand in hand. Als wij dan al het mogelijke hebben gedaan, komen wij tot de juiste slotsom door de Heer in machtig gebed doeltreffend te raadplegen en geeft Hij ons de kracht om een goede beslissing te nemen.

9. Volg de vormen die voor het gebed zij voorgeschreven.

Deze voorschriften (hoe talrijk ook) zijn eenvoudig en gemakkelijk uitvoerbaar. Ze dragen veel bij tot de ware geest van eerbiedige aanbidding, waarmee oprechte en effectieve gebeden gepaard moeten gaan. Daarbij wordt onze hemelse Vader verheerlijkt en geprezen. Hij is immers een almachtig Wezen, in vergelijking waarmee wij als het stof der aarde zijn, maar toch zijn wij zijn kinderen, die door middel van het gebed toegang tot Hem kunnen verkrijgen. Iedere daad van gehoorzaamheid, waardoor wij bij ons gebed in de juiste gemoedsgesteldheid komen, strekt ons alleen maar ten goede.

In onze gebeden vragen wij om de leiding van de Heilige Geest. Dan overpeinen wij de plechtige ernst van de eeuwigheid in ons binnenste. Wij naderen tot God in een stemming van diep ontzag, eerbied en aanbidding. Daarbij spreken wij op gedempte, plechtige toon. Wij luisteren naar zijn antwoord. Tijdens ons gebed zijn wij op ons best; dan bevinden wij ons in Gods tegenwoordigheid.

Bijna instinctief maken wij daarbij dan ook gebaren als het buigen van ons hoofd en het sluiten van onze ogen,

het over de borst kruisen van onze armen, of neerknielen of zelfs met het aangezicht ter aarde vallen. Ook bezigen wij vaak gewijde taal bij ons gebed en zeggen er „amen" op, als er iemand van een groep gelovigen voorgaat in het gebed, waarmee wij de uitingen en beden van die voorganger tot de onze maken.

10. In overeenstemming met ons gebed leven.

Volgens een oude (Engelse) zegswijze mag men geen dingen doen, waarvoor men niet kan bidden. De bedoeling is duidelijk: Er moet verband bestaan tussen onze gebeden en daden. Wij handelen dan overeenkomstig hetgeen waarom wij gebeden hebben; gepaste gebeden stippen als het ware een goede gedragslijn voor ons uit. Een jongen die ernstig, vroom en oprecht-gelovig bidt dat hij op zending mag gaan, zal zich op zijn zending voorbereiden en ontvangt dientengevolg inderdaad een roeping tot het zendingswerk. Jongelui die altijd vol geloof bidden om in de tempel te mogen trouwen en dienovereenkomstig handelen, zullen wel nooit genoeg nemen met een werelds, burgerlijk huwelijk zonder meer. Bidden en werken zijn dus zozeer met elkaar verweven dat Amulek, na een uitgebreide uiteenzetting van de wetten van het gebed te hebben gegeven, als volgt besluit:

„Als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en de naakten wegzendt en de zieken en kranken niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben — ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen." (Alma 34:28.)

Voor het wereldse, zinnelijke verstand lijkt het gebed misschien wat zinloos gepreveld, maar voor Gods heiligen is dit het middel waardoor wij ons in verbinding kunnen stellen met de onzichtbare, maar niettemin levende God.

Het gebed stelt ons in staat in dit leven vrede te hebben, en hierna maals het eeuwige leven te verwerven. Het gebed is volstrekt noodzakelijk voor onze zaligheid. Zolang wij van het gebed nog geen vaste gewoonte hebben gemaakt, zodat het een levend onderdeel van onszelf is geworden, zolang wij nog niet tot onze hemelse Vader spreken en door de kracht van zijn Geest zijn stem vernemen, die onze gebeden beantwoordt, zolang zijn wij nog in onze zonden.

Wat is 't gebed? D'oprechte wens,
door ons tot God gericht,
de gloed van 't rein verborgen vuur,
dat hart en ziel verlicht.
(HL no. 191)

Ik geef u mijn getuigenis dat dit alles waar is, en ik bid in de naam van de Zoon tot de Vader dat alle heiligen der laatste dagen en ook allen die zich in deze wereld nog bij hen zullen aansluiten, door middel van het gebed en de daaruit voortvloeiende rechtschapen levenswijze, hier op aarde vrede en blijdschap mogen verwerven, en hierna maals een eeuwigdurende volheid van alle goeds. Zo zij het. Amen.

De blijmoedige tiendebetaalster

DOOR ALICE STRATTON

Vroeger — ruim honderd jaar geleden — betaalden de heiligen der laatste dagen vaak tienden aan de kerk met de opbrengst van hun landbouw en vee-teelt. Deze gewoonte noemt men tiendebetaling in natura. Veel mensen hadden destijds niet veel geld, maar toch wilden zij hun gehoorzaamheid betonen aan deze goddelijke wet der tiende. Voor het opslaan van de tienden lieten de bisschoppen vele voorraadschuren bouwen. Naarmate het ledental van de kerk echter toenam, was het voor de bisschoppen gemakkelijker om de tiendebetalingen in geld te ontvangen. Tegenwoordig wordt de tiende nog maar zelden in natura betaald.

De hier verhaalde ware gebeurtenis vond plaats in Hurricane (Utah), in een tijd toen tiendebetaling in natura nog algemeen gebruikelijk was.

Kate en Mildred, de oudere zusjes van Alice, kwamen de huiskamer binnen, elk met een glimmend busje in de hand. Hun busjes rinkelden van de geldstukken, die zij er op de tafel uitschudden om ze te kunnen tellen.

„Wat zal de bisschop blij zijn als ik hem mijn tienden geef,” zei Mildred vol trots.

„Dan zal hij wel zeggen: „Jullie zijn brave meisjes,” ” voegde Kate eraan toe.

Terwijl de vierjarige Alice toekeek hoe haar zusjes de geldstukken telden, die ze aan de bisschop zouden geven, be-kroop haar het verlangen dat zij ook tiende kon betalen. Ze wist er wel iets van af. Ze vond het fijn om bovenop een lading hooi te mogen zitten, terwijl de trekpaarden met klepperende hoeven langs de stoffige landweg draafden in de richting van de voorraadschuur, waarin de tienden werden opgeslagen. Ook vond ze het

heerlijk toe te kijken als Mama de stijve gele boter uit de houten vorm op de wikkel drukte. Daarvan zette ze dan altijd iets op zij om als tiendebetaling te dienen. Ook de kippen legden „tiendeëieren.”

Alice kwam de keuken binnen, waar Mama deeg aan het kneden was om er brood van te bakken. „Wanneer mag ik ook tienden gaan betalen?” vroeg ze.

Mama's met deeg bedekte handen bleven in de grote blikken kneedpan rusten. Ze keek Alice een volle minuut lang aan en zei toen met een glimlach: „Lieve deugd, je wordt ook al zo'n grote meid, nietwaar? Van de zomer word je al vijf. Maar natuurlijk wil je nu graag tienden betalen. Zeg maar tegen je zusjes dat ze even moeten wachten tot ik klaar ben met deeg kneden, dan mag je met ze meegaan.”

De huiskamer binnendansend, verkondigde Alice blij: „Ik ga ook mee naar de bisschop.”

„Je mag wel mee, maar je hebt geen tiende te betalen,” zei Kate.

„Wacht even op Alice,” riep hun moeder. Toen waste ze het deeg van haar handen af en zei: „Kom maar eens mee.”

Alice huppelde achter haar aan naar de schuur, waar ze een blik graankorrels opschepte en het over het erf uitstrooide. „Kip, kip, kip, kom hier,” riep ze.

De kippen dromden gretig om haar samen, dus kon Mama gemakkelijk een jong haantje bij de vleugels grijpen. Stevig hield ze hem vast, terwijl de vogel een verschrikt gekrijs aanhief. „Daar,” zei ze, de haan aan Alice overhandigend, „houd hem vast, ter-

wij ik zijn poten vastbind. Uit een bosje bindtouw dat aan de omheining van het kippenhok hing, koos ze een kort eindje. Terwijl ze daarmee de poten van de haan bijeenbond, zei ze: „Je hebt goed je best gedaan bij het voeren van de kippen en het oprapen van de eieren. Nu mag je deze haan als jouw eigen tiendebetaling mee nemen naar de bisschop.”

„Ik ga mijn tiende betalen, ja heus, echt waar!” riep Alice, op het huis toe hollend.

Haar zusjes giechelden bij het zien van de in Alice's armen spartelende haan.

Terwijl ze op weg waren naar het huis van de bisschop, die zes straten verderop woonde, zagen ze de purperen madeliefjes langs de heggen bloeien en dwarrelden de bloesemblaadjes van de vruchtbomen om hen heen. Alice drukte haar haantje tegen zich aan en hij kakelde tegen haar. De zon toverde groene en gouden vonkjes op zijn glanzende zwarte veren. Hij was mooier dan alle hoenders die ooit op bezoek bij de bisschop waren gegaan.

Toen de bisschop de meisjes het hek in zag komen, deed hij de voordeur van zijn huis wijd open. „Kom binnen, kom binnen,” zei hij vrolijk. Toen zag hij de haan, die Alice in haar armen hield en vroeg: „Aha, wie hebben we hier?”

„Een haantje voor de tiende!” maakte Alice trots bekend.

„O, maar dat is echt een prachtbeest,” zei de bisschop. Hij nam de haan van haar over en zette hem zachtjes op de veranda neer, terwijl hij de meisjes binnenliet.

„Ga maar even zitten, kinders,” nodigde hij hen uit. Hij ging achter zijn schrijftafel zitten, en Kate en Mildred gaven hem de geldstukken uit hun spaarbusjes. Terwijl de bisschop hun ontvangstbewijzen uitschreef, zaten de kinderen op glanzend-geboende stoelen met hoge rugleuningen de keurige kamer rond te kijken.

Toen stond de bisschop weer op, terwijl hij de kwitanties uit zijn boekje scheurde. Hij overhandigde hun elk een kwitantie en zei: „Mooi zo, prachtig mooi, hoor!”

„Zou u mij misschien willen voorlezen wat er op mijn briefje staat?” vroeg Alice, naar hem opkijkend.

„Graag, hoor,” luidde het antwoord. Het bewijsje van haar aanneming, las hij: „Alice Isom bracht een zwarte haan, als vrijwillige bijdrage aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Alice haalde diep adem en riep: „Lieve deugd! De Kerk van Jezus Christus is zo groot en ik ben maar zo klein, maar toch heb ik heus en echt iets bijgedragen aan zo'n reusachtige, prachtige kerk!” Met haar kwitantie in de hand stapte ze verheugd de veranda op: „Kijk eens hier, haantje,” zei ze, het dier haar kwitantie voorhoudend, „jij behoort nu tot de kerk, omdat ik jou als bijdrage hierheen heb gebracht. Nu ben je dus een mormoonse haan.”

Hartelijk lachend stonden de bisschop en zijn vrouw in de deuropening. Voor haar zusjes uit huppelde Alice naar het hek. Ze voelde zich de gelukkigste tiendebetaalster van de hele gemeente.

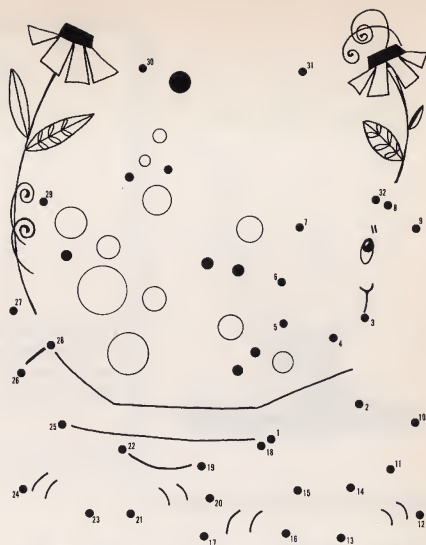
Voor de grap

Hoeveel?

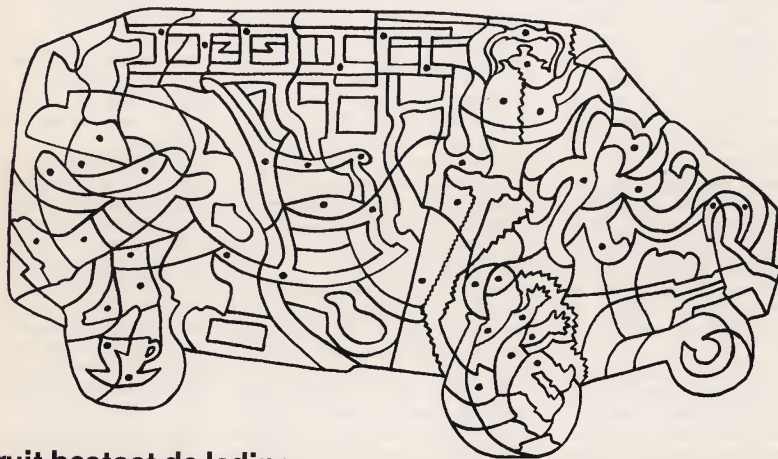
DOOR RICHARD LATTA

In deze tekening staan 39 zeshoeken, 24 ruiten en 12 driehoeken. Kun je ze allemaal terugvinden?

Stippels-puzzel

DOOR BEVERLY JOHNSTON

Waaruit bestaat de lading van deze vrachtauto?

DOOR CAROL CONNER

Maak elk van een stip voorzien vakje van bovenstaande tekening zwart, dan kun je zien wat er in deze wagon zit gepropt.

De grotere eilanden van de Fidzjarchipel zijn ontstaan door uitbarstingen van onderzeese vulkanen.

Geschreven en geïllustreerd
DOOR JOAN ANDRE MOORE

DE EILANDEN VAN DE DAGERAAD

De kinderen die op de Fidzj-eilanden wonen, leven in een heel ander land dan de onmetelijk grote continenten waarop de meesten van ons thuis horen. De Fidzj-archipel wordt aan alle kanten door de Grote Oceaan omspoeld en dit gebied is als het ware bezaaid met prachtige eilandjes op de verschillende kruispunten van de Stille Zuidzee. De bewoners van die eilanden weten vele legenden te vertellen over het ontstaan daarvan. Voor de ware wordingsgeschiedenis van de Fidzj-archipel heeft men echter een wetenschappelijke verklaring. Ze werden namelijk gevormd door reusachtige vulkanen en door zeediertjes, die niet veel groter zijn dan een speldeknoop.

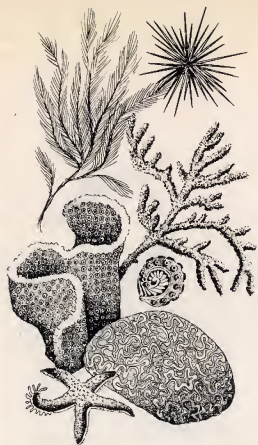
Eeuwen en nog eens eeuwen geleden spleet in de duistere diepte van de oceaan de bodem open. Met donderend geras brak daar een stroom hete lava doorheen, het water begon te zieden en te schuimen, aswolken waaiden omhoog en zo vormde zich

een kleine onderzeese berg met een krater, die keer op keer opnieuw tot uitbarsting kwam. De lavamassa hoopte zich telkens hoger op, tot de berg zo'n kolossale omvang had bereikt dat de top ervan boven water verscheen. De vulkaan bleef nog zeer lang ziedend en rokend in werking, alvorens voorgoed tot rust te komen. Al wat er toen van over was bestond uit een harde, kale, zwarte rotsklomp, wijd en zijd door zeeën omspoeld. Ook andere eilanden van de Fidzj-archipel zijn op soortgelijke wijze ontstaan.

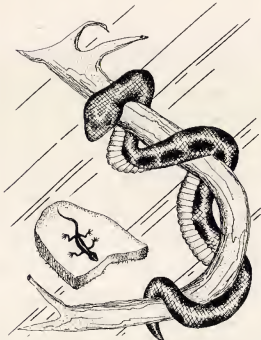
In de ondiepe wateren rondom de pas-gevormde eilanden voltrok zich nu een proces, dat al even fantastisch was. Het wemelde in die wateren van koraalpollepen, diertjes die zo klein waren, dat ze temauwernood zichtbaar waren. Elk van die diertjes was eigenlijk een klompje levende stof in de vorm van een zakje. De bovenste opening of mond daarvan was omzoomd met tastorgaantjes, die er

uitzagen als bloemblaadjes. Dit vreemde diertje bezit echter verbazingwekkende krachten. Het heeft het vermogen uit het zeewater een of ander mineraal te filteren (nl. calcium-carbonaat) en dat dan door de wanden van zijn lichaampje heen te persen, waardoor een soort kalksteen ontstaat.

Bij het ontstaan van de Fidzj-eilanden hebben al die koraaldiertjes nu een minuscuul omhulsel van kalksteen bij wijze van woning om zich heen gevormd. Als zo'n diertje dan sterft, laat het zijn lege huisje achter. Ontelbare koraalpollepen woonden zo in koloniën samen, waar ze huizen van velerlei vorm en afmeting bouwden. Deze koloniën hechtten zich vast op de hellingen van de vulkanen en begonnen er de koraalriffen te bouwen door hun kalkstenen huisjes bovenop elkaar te stapelen. Bij de vervulling van hun taak zijn andere waterdiertjes de koraalbouwers te hulp gekomen en hebben hun verkalkte

Vele zeediertjes hebben meegeholpen bij de opbouw van de kleinere eilandes van de Fidzji-archipel en van de koraalriffen rondom de vulkanische eilanden. Van boven naar beneden: Zeeëgel, waaierkoraal, hertshoornkoraal, elandshoornkoraal, zeeslak, hersenkoraal en zeester.

Slangen en hagedissen drevan naar de Fidzji-eilanden op vloten van plantaardige oorsprong. Behalve grote boaconstructors komen er op de Fidzji-archipel ook kleine brilslangen voor.

In de loop der jaren voerden krachtige winden ook wel eens uit Azië en van het schiereiland Malakka afkomstige passagiers aan. Deze reizigers waren bacteriën, niet meer dan kleine stipjes of stofjes, die hulpeloos door de wind werden voortgedreven en overal terechtwamen waar de wind ze heen deed waaien. Die bacteriën belandden zo op de eilanden en begonnen de bodem te bewerken, waardoor deze vruchtbaarder werd.

Nieuwsgierige, luidruchtig krijsende zeevogels zijn waarschijnlijk de eerste levende wezens geweest, die deze pas uit de zee verrezen eilanden hebben gezien. Visdiefjes, meeuwen, stormvogels en fregatvogels zwierden rond en streken erop neer om ze eens van nabij te bekijken. Op de kale grond konden ze geen voedsel vinden, maar wel hebben zij er voor de toekomst voedsel achtergelaten. Met hun uitwerpselen lieten ze door hen ingeslikte zaadjes op de bodem vallen, die begonnen uit te spruiten.

Ook andere levenskiemen werden door de winden aangedragen uit Zuid-Amerika, zoals de vederlichte zaadjes van sporeplanten en van zaadpluis voorziene zaden, bijv. van de paardebloemen met hun kleine parachuutjes, en schoten wortel op de eilanden, die weldra bedekt werden met grassen, mossen, rietsoorten en varens. Ook de zee deed haar werk. Voortdurend spoelde ze plantaardig leven uit andere landen op de kusten aan. Zo kon een kokosnoot honderden kilometers door de golven worden voortgedreven om uiteindelijk wortel te schieten op een of ander strand, waar ze kon uitgroeien tot een sierlijke kokospalm. Ook de broodbomen met hun zonderlinge, op kanonskogels lijkende vruchten zijn vermoedelijk via de zee op de eilanden terechtgekomen, evenals de pandanus of schroefden, een soort pijnboom met steltvormige wortels.

Wat het mooiste van al was, ook werd het diepe groen van bomen en planten nu geaccentueerd met alle kleuren van de regenboog, van rood tot lila, roze en oranjegeel. Nu bloeiden er immers ook tropische bloemen, van oleanders tot orchideeën. Nu waren de eilanden gered tot verwelkoming van allerhande dieren, zowel groot als klein.

Toen kwamen de insecten. Spinnen, vlinders, muggen en vliegen kwamen met de wind aanwaaien, vonden er voedsel en brachten er steeds meer eilandbewoners groot. Reptielen spoelden aan. Kleine hagedissen met blauwe staarten kwamen als lifters aanvaren in doppen van kokosnoten. Een paar oude reuzenschildpadden met leerachtige ruggen kwamen aanzwemmen en gingen aan land. Een grote slang kon rondom een boomstam of -tak gekronkeld een geriefelijke zeereis naar dit nieuwe land maken. Dat hebben een heleboel van

Zeevogels hebben de eilanden waarschijnlijk voor het eerst gezien. Hier komen een visdiefje en een fregatvogel eens een kijkje nemen.

die slangen gedaan, want er komen op de Fidzji-archipel meer slangen voor dan op de meeste eilanden in de Stille Oceaan. De koraalriffen werden bevolkt met visjes, die even kleurrijk waren als bloemen. Grote scholen walvissen kozen hun verblijfplaats in de naaste omgeving van de eilandengroep. Het enige andere zoogdier dat de overtocht kon maken was echter de vleermuis, die op eigen kracht kon vliegen.

Tenslotte werden de Fidzji-eilanden ook door mensen ontdekt. De eerste bewoners waren Melanesiërs, een artistiek volk met een donkere huidskleur van Maleisische herkomst. Met ruwe stenen werktuigen kerfden ze boomstammen uit en maakten er

kano's van. Die bevrachtten ze met een kostbare lading van inlandse vruchten, bananen en suikerriet, waarmee ze de zeeën opvoeren op zoek naar een nieuwe woonplaats. Ze namen ook hun varkens en hun honden mee. Er waren ook wel verstekelingen aan boord, want muizen en ratten hielden zich tussen de lading verscholen.

Toen de eerste Europeanen omstreeks tweehonderd jaar geleden de Fidzji-eilanden ontdekten, zagen zij een land zo mooi en fleurig als een lusthof. Hoge bergen waren bijna tot hun toppen met prachtige, dichte bossen bedekt. Er waren snelstromende rivieren, bruisende watervallen, diepblauwe meren, warmwaterbronnen en zelfs bevatte de bodem goudlagen. Er kwamen dus meer mensen naar de sprookjesachtige Fidzji-eilanden, uit India, China en andere eilanden in de Stille Oceaan. Ook zij brachten hun eigen bijzondere planten en huisdieren mee, ook een soort Aziatische fret en de spreuuwachtige mynah-vogel, de watermeloen en de Chinese kool. De bewoners van Hawaï voerden een reizenpad in. Europeanen brachten gereedschappen mee. Iedereen hielp mee om de Fidzji-archipel te maken tot een prachtig, modern woonoord. Tegenwoordig noemt men de Fidzji-eilanden wel eens het land waar de dag begint, omdat ze juist op de internationaal erkende datumgrens liggen, een denkbeeldige lijn die het uiterste oosten van het verre westen scheidt. Anderen noemen dit land met zijn schitterende zonsopgangen liever „de eilanden van de dageraad.”

Als u ooit het geluk hebt om naar Fidzji te kunnen gaan, zult u bemerken dat daar een hartelijk en vrolijk volkje woont, want de bewoners van de Fidzji-eilanden hebben nog een andere benaming voor hun vaderland, nl. „de gelukseilanden” (eilanden van het geluk).

Gezworen kameraden

Toen David Goliat had verslagen, was koning Saul zo diep onder de indruk geraakt van de moed en bekwaamheid van die jongeman, dat hij hem als huisgenoot in zijn eigen gezin had opgenomen. Daar geraakte David zeer bevriend met Jonatan, de oudste zoon van koning Saul. Al spoedig ontwikkelde hun wederzijdse bewondering zich tot zo'n sterke onderlinge band dat de Bijbel zegt dat de

ziel van Jonatan verknocht was aan die van David, en dat Jonatan hem liefhad als zichzelf. (Zie 1 Sam. 18:1.) Daarop sloten die beiden een verbond dat zij hun vriendschap altijd in ere houden wilden.

Jonatan nam hun gelofte van trouw zo ernstig op dat hij zijn eigen mantel uitrok, die hij droeg, en die aan David gaf, en „ook zijn wapenrok, zelfs zijn zwaard, zijn boog en zijn gordel.” (Zie 1 Sam. 18:4.) Welke taak David ook door koning Saul werd opgedragen, overal blonk hij in uit. Toen Saul David later aanstelde als aanvoerder van een legioen soldaten om tegen de Filistijnen te strijden, behaalde hij de overwinning. De Israëlieten hadden David reeds als

een groot leider aanvaard, en toen hij van het slagveld terugkeerde werd er gezongen en gedanst, en uitbundig feest gevierd. Terwijl de vrouwen hun muziekinstrumenten bespeelden en zongen, riepen zij elkander juichend toe: „Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden.”

Toen Saul David zo met lofprijzingen hoorde overladen, werd Saul „zeer toornig” en schoot het zaad van afgunst en wantrouwen wortel in zijn hart. De volgende dag bespeelde David zijn harp voor de koning, zoals hij dat al zo vaak had gedaan om het verontruste gemoed van Saul te kalmeren. Ditmaal werd de ziel van de koning echter niet door de muziek verzacht. Integendeel, de boze geest werd vaardig over hem en hij wierp een spies (speer) die hij in de hand hield naar David, in een poging hem te doden — niet eenmaal, maar tweemaal. De dodelijke speer miste David echter beide keren, doordat deze hem ontweek.

Toen stelde Saul David tot overste over duizend krijgers aan, in de hoop dat hij in de strijd zou sneuvelen. Maar

„David was voorspoedig op al zijn wegen, want de Here was met hem. Toen Saul zag, dat hij zeer voorspoedig was, werd hij bang voor hem; maar geheel Israël en Juda hadden David lief.” (Zie 1 Sam. 18:6-16.)

Toen Saul er niet in slaagde zich van David te ontdoen, zoals hij zich had voorgenomen, beval hij al zijn dienaren en ook Jonatan, David te doden. Jonatan en David waren echter gezworen vrienden en Jonatan hield zich aan hun verbond, dus waarschuwde hij David zich te verbergen. Daarop bepleitte Jonatan de zaak van zijn vriend bij zijn vader en zelde tot Saul: „De koning bezondigde zich niet aan zijn knecht David, want hij heeft zich aan u niet bezondigd; integendeel, wat hij gedaan heeft, is u zeer ten goede gekomen.” (Zie 1 Sam. 19:4.)

Voorts herinnerde Jonatan zijn vader eraan hoe dapper David Israël van zijn Filistijnse vijanden had verlost, en hij besloot met deze woorden: „Gij hebt het gezien en u verheugd. Waarom zoudt gij u dan aan onschuldig bloed bezondigen door David zonder oorzaak te doden?” (1 Sam. 19:5.)

(Geïllustreerd met gravures van Gustave Doré)

Dit pleidooi verzachtte Sauls hart, en hij beloofde zijn zoon, dat diens vriend niet zou worden gedood.

Overgelukkig ging Jonatan dit aan David meedelen en hij bracht hem weer bij Saul om zich met hem te herenigen. Toen er echter weer oorlog kwam en David met zijn leger zegeriede, was koning Saul woedend omdat de Heer David zo begunstigd had. Toen David dus weer in argeloze onschuld als voorheen voor de koning speelde en zong, voer er een boze geest in Sauls hart, en weer trachtte hij David met zijn speer te doden. David wist hem echter juist te ontwijken en de speer bleef naast hem in de wand steken.

Toen vluchtte David 's nachts, maar in zijn hevige toorn zond Saul hem boodschappers na om hem alsnog te doden. David was verschrikt en verward door Sauls veranderlijke houding. Toen hij in het geheim een ontmoeting met zijn vriend Jonatan had, zei hij: „Wat heb ik gedaan? Wat is mijn ongerechtigheid of wat is mijn zonde jegens uw vader, dat hij mij naar het leven staat?” (1 Sam. 20:1.)

Jonatan kon moeilijk geloven dat zijn vader zijn belofte om Davids leven te sparen weer zou verbreken, maar toen Saul in zijn woede Jonatan ook trachtte te doden, waarschuwde hij zijn vriend David dat zijn leven in groot gevaar was, hetgeen hij deed door middel van een tevoren afgesproken teken met afgeschoten pijlen.

Toen de twee vrienden wisten dat zij ter wille van Davids veiligheid afscheid moesten nemen, kusten zij elkaar als broeders en weenden bitter. En Jonatan zei tot David: „Ga in vrede; daar wij immers beiden in de naam des Heren elkander gezworen hebben: de Here zal tussen mij en u staan en tussen mijn en uw nakomelingen voor altijd. En hij (David) stond op en ging heen; en Jonatan begaf zich naar de stad.” (1 Sam. 20:42.)

JOSEPH DE PROFEET EN HET GEBED

(Uit een toespraak, in het kader van de lessenserie „Ken uw godsdienst” uit 1972-73, in Californië gehouden door Truman G. Madsen)

Vaak is mij deze vraag ter ore gekomen: „Hoe is het mogelijk dat de profeet Joseph Smith op 14-jarige leeftijd in een bosje hardop is gaan bidden, wat hij nog nooit eerder had gedaan (wat inhoudt dat hij dus wèl in stilte had gebeden), en dat hij tijdens dat eerste gebed al zulke grote en wonderbare zegeningen ontving? Wil dat zeggen dat hij gewoon een veel geloviger en verdienstelijker mens was dan enig ander sterveling en hoog boven ons allen uitstak?”

Hierop zou men kunnen antwoorden dat de door de profeet Joseph Smith ontvangen verschijningen niet alleen plaatsvonden in antwoord op zijn eigen gebed, maar op de gebeden van letterlijk miljoenen mensen, waarvan velen zich misschien zelfs aan gene zijde van het graf bevonden, en die van geslacht op geslacht naar de herstelling van het evangelie hadden uitgezien. Inderdaad kan deze gebedsverhooring worden gezien als vervulling van de door miljarden geuite bede „Uw Koninkrijk kome” (Matt. 6:10). Dit is een belangrijk gezichtspunt. U en ik bidden niet

alleen. Onze gebeden maken deel uit van een machtige hendaadse beweging, waardoor er veel kracht aan wordt bijgezet. Als wij er iets voor voelen — ook al proberen wij het maar — ons als willige werktuigen te laten inzetten voor het werk des Heren, dan zullen onvergelijklijke voorrechten ons ten deel vallen. Dan worden ons onder andere de machten, gaven en zegeningen van de Heilige Geest verleend, benevens de alles overtreffende zegeningen van het priesterschap.

Het waarmerk van het gebedsleven van Joseph Smith was zijn innig vertrouwen op God. „Hij leerde zijn broeders dat zij dit soort geloof nodig hadden, namelijk het vertrouwen waarmee een klein kind nederig tot zijn ouders gaat om hun zijn hartewens bekend te maken.” (Citaat uit de in het Engels verschenen levensbeschrijving van Heber C. Kimball). Velen verkeren in de veronderstelling dat God ervan gediend is of dat het vererend voor Hem is over en tot Hem te spreken alsof Hij „heel ver weg”, totaal anders, oneindig hoog boven alles verheven was. Het beeld dat zij zich van God hebben gevormd — als zij een bepaald Godsgebruik hebben — is dat van een prachtig hoogstaand principe, een „zuivere geest” of een onveranderlijk licht. Voor Joseph Smith was het eerste beginsel van geloof (en daarmee tevens van gebed) met zekerheid de vaderlijke gezindheid van God te leren kennen, niet alleen door te weten te komen dat er een persoonlijke relatie tussen God en ons bestaat en dat wij aan Hem verwant zijn, maar ook dat God een *persoonlijk wezen* is, de hoogste en volmaaktste persoonlijkheid, en dat wij evenals Mozes „van aangezicht tot aangezicht” met Hem kunnen spreken, „zoals iemand spreekt met zijn vriend.” (Zie Ex. 33:11.) Hier volgt het door Daniel Taylor opgetekende relaas van een voorval, waarbij de profeet blijk gaf van die intieme omgang met de Heer:

„Ik had meer dan eens mensen horen bidden, vooral mannen, en wel van de meest onwetenden en ongeletterden tot de meest geleerden en welsprekenden, maar voordat ik Joseph de Profeet had horen bidden, was ik er nimmer getuige van geweest dat een mens zijn Schepper aansprak alsof Hijzelf aanwezig was in de gedaante van een goedgehartig vader, die luisterde naar het relaas van de verdrietelijkheden van een gehoorzaam kind. Joseph was destijds nog een ongeleerd man, maar ik verzeker u dat dit gebed op mijn nederig gemoed de indruk maakte dat het iets van hemelse geleerdheid en welsprekendheid had. Hij bad hoofdzakelijk voor hen die hem van dwaling beschuldigen en zeiden dat hij in zonde gevallen was; hij bad dat de Heer hen zou vergeven en hun ogen mocht openen om hen tot het juiste inzicht te brengen. Het was een onopgesmukt gebed, zonder overdreven stemverheffing, op gewone spreektoon, zoals iemand zich tot een daar aanwezige vriend zou richten. Het scheen mij toe alsof de sluier die de hemel van de aarde scheidt was weggenomen. Ik zag de Heer daar als het ware staan tegenover de nederigste van al zijn dienaren die ik ooit gezien had.”

Laten we nu over het bidden van de profeet enige elementaire vragen stellen om te zien in hoeverre zijn ervaringen

op dit gebied met de onze samenvallen, maar die tevens kunnen dienen om onze eigen gebeden te verdiepen. Waren zijn gebeden kort en bondig of langdurig? Mary Elizabeth Rollins Lightner, een bekeerlinge tot de kerk, die destijds pas veertien was, beschrijft hoe ze eens met haar moeder naar de woning van de profeet ging en daar een prachtige preek aanhoorde, waarbij het gelaat van de profeet letterlijk straalde, toen hij getuigde dat Christus nabij was. Daarna verzocht Joseph alle aanwezigen te knielen, terwijl hij bad. Ze herinnert zich: „Ik heb later nooit meer zo iets gehoord. Ik voelde dat hij echt met de Heer sprak en de kracht die daarvan uitging rustte op ons allen. Het gebed duurde zo lang dat sommige mensen opstonden om even uit te rusten, waarna ze weer neerknielden.” (Citaat uit het dagboek van Elizabeth R. Lightner.) Toen er daarentegen op zekere dag bij hem thuis in Kirtland maar bitter weinig voedsel op tafel was, stond hij op en bad: „O Heer, wij danken U voor deze maïskoek en vragen U ons nog iets beters te sturen. Amen.” Even later werd er aan de deur geklopt, en daar stond een man met een ham en wat bakmeel. Juichend zei de profeet: „Zie je nu wel, Emma? Ik wist immers dat de Heer mijn gebed zou verhoren.” Dat was een kort gebed, geen lange brief.

Samenvattend zouden we kunnen zeggen dat bepaalde gebeden lang moeten zijn en andere kort. Sprak de profeet de Heer als „Vader” aan, of gebruikte hij een andere benaming? Meestal begon hij zijn gebed met de woorden „onze Vader” of eenvoudig „Vader”, ook wel eens met „O Heer,” maar hij was niet geneigd die aansprektitel op te sieren met bijvoeglijke naamwoorden of met bloemrijke uitdrukkingen te verfraaien. Dergelijke toevoegingen kunnen wel gepast zijn, maar voor hem was het eenvoudige „Vader” als aanhef bij zijn gebeden voldoende. In dat opzicht bestond er, evenals op zoveel andere punten, verwantschap met Christus’ eigen gebedstrant. Zo zei hij wel eens: „Vraag maar heel gewoon om wat je hebben wilt, net zoals je naar je buurman zou gaan en zeggen: „Ik zou graag een paard willen lenen om naar de molenaar te rijden.” Dat is de juiste stijl — rechtstreeks, vertrouwelijk en spontaan.

Er waren echter ook wel gelegenheden, waarbij de profeet bijv. bij gewide gebeurtenissen, een plechtiger gebed uitsprak, dat dan min of meer een verordening werd. Een van die gebeden werd bij de inwijding van de tempel van Kirtland uitgesproken. Dat in afdeling 109 van de Leer en Verbonden opgetekende gebed is een voorbeeld geworden voor alle volgende inwijdingsgebeden. Hier was een man aan het woord, die door de Heer werd geïnspireerd tot Hem te zeggen wat hem ingegeven werd. Op sommige mensen kwam dat als een soort kringloop over. Hier demonstreert de profeet echter dat, volgens een uitspraak van president J. Reuben Clark Jr., een van de dingen, waarom wij het meest moeten bidden is te mogen weten waarom wij het meest moeten bidden.” (Uit een conferentieverslag van okt. 1960.)

Minstens het halve werk bestaat bij ons bidden uit het ontvankelijk maken van onze ziel, opdat wij ons als goede luisteraars mogen opstellen voor de macht van die

Geest, die ons leren kan hoe, wanneer en waarvoor men bidden moet. In de openbaringen van deze laatste dagen komt de belofte voor dat alles „zal worden gegeven” aan diegenen onder ons, die het evangelie hebben ontvangen en aanvaard. Volgens het woord des Heren is zo iemand „bezitter van alle dingen”, hetgeen nader omschreven wordt als „het leven en het licht, de Geest en de macht, uitgezonden door de wil des Vaders door Jezus Christus, Zijn Zoon.” Vervolgens „moet gij om alles, wat gij ook wilt, bidden in de naam van Jezus, en het zal worden gedaan. Maar weet dit, *dat hetgeen waarom gij zult bidden, u zal worden gegeven.*” (Zie LV 50:27-30, cursivering toegevoegd.)

Heeft de profeet toch ook wel eens gebeden om dingen, die hem nimmer zijn gegeven, of om leiding en voorlichting die hem werd ontzegd? Ja, zeker. Evenals wij heeft hij soms vergeefs geworsteld. Zo verlangde hij bijvoorbeeld vurig te weten wanneer de wederkomst van Christus zou plaatsvinden. Hij zegt dat hij „zeer ernstig” hierom gebeden heeft. Dit gebed werd eigenlijk niet verhoord, behalve dat de Heer hem te verstaan heeft gegeven dat Hij hem dit niet zou zeggen. Letterlijk luidde het antwoord op die vraag als volgt: „Joseph, Mijn zoon, indien gij leeft, totdat gij vijf en tachtig jaar oud zijt, zult gij het aangezicht van de Zoon des Mensen zien; laat dit u daarom voldoende zijn, en val Mij hierover niet meer lastig.” (LV 130:15.) Daarop heeft hij als enige conclusie waartoe hij kon komen dit neergeschreven: „Ik geloof, dat de komst van de Zoon des Mensen niet vóór die tijd zal zijn.” (LV 130:17.)

Kennelijk wilde de Heer dus niet dat hij — of wij — zouden weten op welk tijdstip dit geschieden zou. Hij wil dus dat wij maar voortleven alsof zijn heerlijke wederkomst morgen plaatsvindt. In geestelijke zin opgevat, moeten wij dus zo goed voorbereid zijn. Hij zegt dat ook telkens weer: „Ik kom spoedig.” (Zie bijv. Op. 22:20.) Toch wil Hij ook weer dat wij, zoals Wilford Woodruff het uitdrukte; „kersebomen blijven planten,” d.w.z. dat wij ons leven inrichten met een perspectief op langere termijn, en niet vanuit de onbewezen alarmistische visie van paniekzaaiers, die zeggen: „Och, binnen vijf jaar vliegt de hele boel toch in de lucht, dus waarom zou ik eigenlijk nog naar school gaan?” Dat is een oppervlakkig en escapistisch standpunt, een vluchten uit de werkelijkheid.

Bij een andere gelegenheid heeft de profeet gebeden om te mogen weten waarom zijn volk in Missouri zoveel te lijden had. Er bestaat een schrijnende brief van hem, waarin hij klaagt: „Hij wil niet naar mij luisteren. Hij antwoordt mij niet.” Daarvóór was het nog wel eens voorgekomen dat hij de Heer had gesmeekt om iets, waarop de Heer hem had gezegd dat Hij het hem niet zou geven.

U herinnert zich nog wel dat voorval met Martin Harris. Driemaal had de profeet om toestemming gebeden hem het manuscript in bruikleen te mogen afstaan, en driemaal had het antwoord ontkennend geluid. De profeet protesteerde ongeveer als volgt: „Maar, Heer, begrijpt U 't dan niet? Hij heeft een hypotheek op zijn boerderij

genomen. Zijn vrouw zet hem ertoe aan, Heer! Wat kan het voor kwaad?” Uiteindelijk kreeg hij er toestemming voor. Lees het relaas van Moeder Smith maar eens na, waarin ze schrijft hoe Martin later naar de woning van de familie Smith kwam en daar heen en weer liep, bang om naar binnen te gaan. Dan ziet de profeet hem door het venster en, het ergste vermoedend, snelt hij naar buiten: „Martin, je hebt het toch niet verloren . . .” Martin knikt van ja. Twee weken lang was de profeet ontroostbaar; niemand van zijn familieleden kon zijn verdriet verlichten, omdat hij zich volstrekt verdoemd voelde. O, wat een opluchting, welk een onuitsprekelijke blijdschap kwam er in zijn hart, toen die openbaring werd gegeven: „Bekeer u . . . gij zijt nog steeds gekozen en wederom tot het werk geroepen.” (LV 3:10.) In een beschrijving van die dag zegt hij, onder invloed van de geest van openbaring: „Die geboden waren voor mij een bron van inspiratie.” Daarna heeft hij nog geschreven — en ik denk dat dit een samenvatting was van hetgeen hij toen had ondervonden: „Dit heb ik mij tot gewoonte gemaakt: Wanneer de Heer iets gebiedt, doe het dan.” Goed, dat heeft hij dus geleerd, maar evenals dit vaak met ons het geval is, met schade en schande!

Heeft de profeet ook een vaste gewoonte gemaakt van het gezingsgedeelde? Er bestaat een verslag over een broeder, die bij de profeet op bezoek ging, zonder hem of zijn gezinsleden ooit eerder te hebben ontmoet. Hij stond op het punt aan de deur te kloppen, maar aarzelde omdat hij ze daarbinnen hoorde zingen. Ze hielden een soort gezinsdienst, waarbij de gezinsleden en een paar gasten onder leiding van zuster Emma stonden. Daarna sprak de profeet een gebed uit, terwijl de bezoeker met ingehouden adem luisterde naar wat hij „een voorproefje van hemelse gelukzaligheid” noemde.

De geschiedenis vermeldt dat Joseph dagelijks driemaal met zijn gezin in gebed ging, 's morgens, 's middags en 's avonds. Prachtig! Hij haalde eens een passage uit het boek Daniël aan en zei dat wij „eens kennis moesten maken met die mannen, die . . . driemaal daags met het aangezicht naar het Huis des Heren gericht baden.” Dat deed Daniël.

Wat betekent „bidden met het aangezicht naar de tempel gericht”? Dit is kennelijk een geheiligd hulpmiddel om ons in herinnering te brengen wat de Heer ons, en wat wij Hem beloofd hebben. Bij de inwijding van de tempel van Salt Lake City heeft president Wilford Woodruff dan ook een gebed opgezonden, waarin met name deze bede voorkwam dat mensen, die voor zorgen of verzoeking werden belaagd, aan de in de tempel gedane beloften zouden denken en hun aangezicht naar die tempel wenden, waarop de Heer hun gebeden een goedgunstig gehoor zou geven.

Joseph heeft niet alleen gebeden in zijn lijden en vervolgingen, maar ook als uitingen van diepe dankbaarheid. Dit is voor ons een treffend gezichtspunt. Hij heeft de heiligen voorgoedhouden dat zij deugd en heiligheid moesten betrachten, en „Gode danken volgens de Geest voor elke zegen, waarmede (zij) ook gezegend (werden)” (LV 46:32.) Hoe vaak wordt er door ons een heel gebed uitsluitend aan lofzijing en dankzegging gewijd? Joseph heeft de

heiligen ook geleerd dat „hij, die alle dingen met dankbaarheid ontvangt, zal worden verheerlijkt!” (LV 78:19). Zelf gaf hij blijk van een frappant, als het ware aangeboren vermogen tot dankbaarheid, zelfs voor de geringste gunstbewijzen, die hij van de Heer of van zijn medemensens ontving. Ik ben tot tranen bewogen bij het lezen van het dagboek van de profeet, waarin voorbeden staan als: „Zegen broeder Dinges, Vader, die blaren in zijn handen heeft gekregen door mij over de rivier te roeien.” Ook de kleinste dienst ontlokte hem ontroerende dankbetuigingen en uitingen van hartelijkheid.

Op acht verschillende plaatsen in de Leer en Verbonden bezigt de Heer via de profeet de woorden „Bid altijd.” Hoe kunnen wij dat? Als dit wil zeggen: „Bid altijd hardop”, dan kunnen wij dat geen van allen volbrengen. Sluit het begrip „altijd bidden” echter ook gebeden in, die zonder woorden opstijgen uit het hart, dan wordt de bedoeling duidelijker. Betekent het bovendien dat wij bij al ons doen en laten steeds in de juiste stemming moeten zijn voor gebed — leven met een biddend hart — dan kunnen wij dat allen wel. In die zin is het dagboek, dat Joseph Smith eens tijdens een zendingsreis bijhield, een voortdurend bidden: „O, Here, verzegel ons getuigenis aan hun hart,” of „O, Here, troost mijn huisgezin.” Ook zijn laatste woorden vormden een gebed, waarin heel zijn gebedsliep als het ware een hoogtepunt bereikte, toen hij uitsprak: „O, Here mijn God!” (LV 135:1.)

In hoeverre doen de woorden er evenwel toch iets toe? Hierover heeft de profeet eens een beslissende uitspraak gedaan in een commentaar op een tekst uit het Nieuwe Testament, n.l. Romeinen 8:26. Daarin zegt Paulus, als hij het erover heeft hoe de Geest ons bij het bidden kan helpen: „De Geest zelf pleit voor ons met onuitsprekelijke verzuchtingen.” De lezing die de profeet hiervan geeft luidt: „De Geest Zelf bidt voor ons met een ijver, die *onuitsprekelijk is.*” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 295, cursivering toegevoegd.) Als wij voldoende vertrouwen hebben in het onderscheidingsvermogen van de Geest, dan maken wij ons niet meer zoveel zorgen over de juiste formulering, maar bekommeren ons veeleer om het openleggen van ons diepste innerlijk en wat daarin leeft, waarvoor wij zelfs geen woorden of klanken kunnen vinden. De Geest bidt zelf voor ons en vertaalt ons innerlijk streven „met ijver.” Verzuchtingen kunnen moedeloos en wanhopig zijn, waardoor onze neerslachtigheid nog wordt verdiept, maar als wij ergens naar streven, worden wij daardoor opgebeurd. Ook al kunnen wij dit alles niet onder woorden brengen, dan kunnen wij toch in stilte ons biddend hart tot de Vader en de Zoon verheffen, aan wie de Geest onze bedoelingen in perfecte bewoordingen zal duidelijk maken!

Anderzijds kan de Geest door zijn macht als geen ander de antwoorden van de Heer op onze gebeden aan ons overbrengen. Als wij dit alles aan de Geest toevertrouwen, kan er een diep, bevrijdend Godsvertrouwen over ons komen.

Hardop bidden helpt ons, onze gedachten bij de woorden te bepalen, waardoor ze minder gemakkelijk afdwalen

kunnen. Toch heeft het soms ook voordelen in stilte te bidden en zelfs om rustig uw gedachten te laten afdwalen. Laat ze maar uitzwerven in de richtingen die ze menen te moeten inslaan.

Hoe leren wij ons in geestelijk opzicht concentreren? In het onderricht van de profeet aan priesterschapsquorums treffen wij een opmerkelijk voorbeeld aan betreffende dit en andere bestanddelen van een krachtadig gebed. Woordelijk heeft hij hiervan dit gezegd: „Ik heb mij enige tijd beziggehouden met elk van deze quorums afzonderlijk (namelijk dat van de hogepriesters, de zeventigers, de ouderlingen, de bisschoppen en de Twaalf Apostelen), om hun de regels bij te brengen die God mij had geopenbaard, en die als volgt luiden.” (History of the Church, hoofdstuk 2, blz. 39.) Dit was een bepaalde oefening voor quorums in de tempel van Kirtland. „Het eerste gedeelte van de tijd moet worden besteed aan plechtig gebed tot God, zonder enig gepraat of verwarring.” Blijkbaar werd hiermee een ernstig, stil of wellicht gefluisterd gebed bedoeld, waarbij niemand echter hardop mocht spreken en geen enkele stem de boventoon mocht voeren. „Na afloop daarvan volgde een verzegelend gebed, uitgesproken door president Rigdon” — m.a.w. één man moest dan hardop met en namens de gehele groep bidden. Daarna „moesten alle quorumleden eenstemmig God en het Lam een plechtig hosanna toeroepen, gevolgd door een drievoudig amen.” Het „Hosannageroep”, dat meestal in verband wordt gebracht met inwijdingen van tempels, bezat dus ook deze andere gewelddige persoonlijke functie. Driemaal moesten ze dus „Hosanna!” zeggen en driemaal „Amen.” „Vervolgens nemen allen plaats en verheffen hun hart in stilzwijgend gebed tot God. Iedereen die dan een profetie of een visioen ontvangt, mag opstaan om te spreken, opdat allen erdoor opgebouwd worden en zij zich gezamenlijk verheugen mogen.”

Dit is een aantal op openbaring berustende voorschriften. De strekking hiervan schijnt ook van toepassing te zijn op onze eigen persoonlijke of heimelijke gebeden. Merk op dat men begint met zich te concentreren, waarbij geen verwarring, maar stilte heerst. Dan volgt een mondeling, samenvattend gebed ter verzegeling van de in stilte geuite beden. Daarna heft ieder een uitroep van dankbaarheid aan, waarbij elk na zelfonderzoek de behoeften van zijn ziel kenbaar maakt en blijk van diepe eerbied geeft. Ten slotte dienen wij de Heer door ons hart vol verwachting open te stellen en ontvankelijk te maken, zijn verlangens onder woorden te brengen of te weten te komen wat in ons persoonlijk leven door de Geest tot ons komt. Wat gebeurde er na de afkondiging van deze raadgeving? Hier volgt een voorbeeld. In zijn dagboek verhaalt de profeet:

Het zeventigstersquorum mocht zich verheugen in een geweldige krachtuitstorting van de Heilige Geest. Vele stonden op en gaven hun getuigenis, dat zij vervuld waren van de Heilige Geest, die als een vuur tot in het merg van hun gebeente brandde, zodat ze het stilzwingen niet konden bewaren, maar zich gedrongen voelden om hosanna te roepen tot Gods eer.” (*History of the Church.*)

Over zichzelf heeft hij bij die gelegenheid vermeld:

„Vol van de Geest keerde ik na afloop van deze quorumvergaderingen huiswaarts, waarbij mijn ziel door de stille nachtwaken heen hosanna juichte tot God en tot het Lam. Terwijl de slaap mijn ogen gesloten hield, stemden de visioenen des Heren mij nog aangenaam en zijn heerlijkheid was rondom mij.” (*History of the Church, tweede deel*, blz. 387.)

Daar kunnen wij nog heel wat van leren!

Wat moeten wij echter aan met die tijden dat wij ons onwaardig voelen? Zo schreef de profeet eens in een brief aan Emma: „Als ik elk moment van mijn leven aan mijn geest laat voorbijgaan, stemt mij dit tot droefenis en moet ik wel schreien van verdriet om mijn eigen dwaasheid.” Bij nadere bestudering van het leven der profeten blijkt ons dat zij allen wel van die donkere nachten hebben gekend en diezelfde strijd gestreden hebben, evenals andere grote mannen en vrouwen uit de geschiedenis van ons geloof. Daar is bijvoorbeeld Nefi, die in zijn eerste boeken met zo'n klare geloofsovertuiging schrijft, dat men zich afvraagt of hij nooit eens gevreesd of gewankeld heeft, maar toch roept ook hij in zijn psalm iets uit wat hierop neerkomt: „Mijn ziel treurt . . . wanneer ik mij wil verblijden, klaagt mijn hart wegens mijn zonden.” (Zie 2

Ne. 4:17-19.) Daarop bidt hij dan weer „in machtig gebed”: „O Here, omvang mij en help mij.” (Zie 2 Ne. 4:33.) Geen onzer ontkomt aan dergelijke hoogten en diepten, maar zou er wel ooit enig werk in de kerk worden verricht, als wij allemaal gingen zitten wachten tot wij volmaakt waren?

U herinnert zich wel hoe de profeet in een visioen eens minstens negen van de twaalf apostelen in den vreemde zag staan. (Hij zegt er niet bij dat dit in Engeland was, maar daar zijn zij uiteindelijk heengegaan.) Hij zag ze daar in een kring staan, ongeschoeid en havoels gekleed, met neergeslagen ogen en totaal ontmoedigd. Boven hen in de lucht stond de Here Jezus Christus, terwijl aan de profeet werd bekendgemaakt dat Hij vurig verlangde Zich aan hen te vertonen, zijn handen naar hen uit te strekken om hen op te beuren en te sterken, maar zij zagen Hem niet. Wenend blikte de Heiland op hen neer. Volgens twee van de broeders, die Joseph dat visioen herhaaldelijk hadden horen vertellen, kon hijzelf nooit zijn tranen bedwingen als hij hierover sprak. Waarom greep dit hem toch zo zeer aan? Omdat Christus vrijwillig naar de aarde was gekomen, opdat alle kinderen van de Vader vrijmoedig tot Hem konden gaan, in het besef dat Hij weet wat er in ons omgaat als wij zondigen, dat Hij al onze gevoelens en zorgen kent. De grootste tragiek van ons leven is wel dat onze Heiland, na het betalen van die ontzagwekkende prijs van zijn lijden — „naar het aardse lichaam” en „vervuld van medelijden voor de mensenkinderen” (zie Alma 7:13 en Mos. 15:9) — zodat Hij nu bereid is om ons de helpende hand toe te steken, daarin verhinderd wordt, omdat wij Hem niet willen laten begaan. In plaats van naar Hem op te zien, houden wij onze ogen ter aarde neergeslagen. Er kunnen inderdaad wel eens dingen in ons leven zijn, die ons min of meer onwaardig maken om deel te hebben aan bepaalde voorrechten, maar één recht is er, dat wij nooit onwaardig zijn, namelijk het gebed. Daar kan ik mijn eigen getuigenis aan toevoegen. De profeet Joseph Smith heeft dit niet alleen geleerd, maar zelf het voorbeeld in deze gegeven. Ongeacht in welke toestand onze ziel zich bevindt, wij mogen en moeten er mee tot de Heer gaan. Hij zal nooit de deur voor ons toesluiten; Hij smeekt ons zelfs „Hem aan te roepen” als wij Hem het meest van node hebben, en vaak i juls wanneer wij onszelf het minst waardig achten.

Tot besluit geef ik u mijn getuigenis dat wij in de heden-daagse profeet Joseph Smith een voorbeeld hebben in levend gebed — de ademtocht van het geloof — de innige aanraking met een manier van bidden waardoor ons leven veranderd kan worden. Bovenal echter heeft de profeet voorgoed aangetoond dat het gebed méér is dan een louter subjectief maaksel van onze eigen geest. Het is geen zelfhypnose zonder meer. Het is een van hogerhand gegeven, planmatige methode om metterdaad heen te breken door de sluier die ons in dit leven van het hiernamaals gescheiden houdt. Het is de enige manier waarop wij, dank zij Christus' bemiddeling, de levende hand van de levende God in de onze kunnen nemen. Ik getuig hiervan in de naam van Jezus Christus. Amen.

Mormoons dagboek

Waarom was Cathy zo heel anders dan ik?

DOOR JAN P. COVEY

Op mijn elfde verjaardag kreeg ik van mijn ouders een prachtige uitgave van een beroemd klassiek werk. De bladzijden van dat boek heb ik vol liefde doorgelezen en bij het omslaan van het laatste blad heb ik gehuild. Ik had die geschiedenis van a tot z doorleefd. Dat boek heb ik jarenlang zorgvuldig bewaard, in afwachting van het moment waarop ik het aan mijn eigen dochter zou geven. Toen Cathy elf werd, gaf ik het haar dan ook ten geschenke. Ze was heel blij met haar cadeau, dat ze ontroerd aanvaardde. De eerste twee hoofdstukken heeft ze dapper doorworsteld, maar toen zette ze het op haar boekenplank, waar het verder ongeopend bleef staan. Dit stelde mij diep teleur.

Om de een of andere reden had ik altijd gemeend dat mijn dochter net als ik zou zijn, dat ze dezelfde boeken graag zou lezen, die ik als meisje ook gelezen had. Ik veronderstelde dat ze ongeveer mijn temperament en dezelfde voorliefdes als ik zou hebben. De jaren zijn voorbijgegaan en ik heb nu vier dochters, die geen van allen ook maar enigszins op mij lijken. Daar verheug ik me nu over, maar toen niet.

„Cathy is een alleraardigst, levenslustig, goedlachs en ietwat ondeugend meisje,” zeiden haar onderwijzers. „Leuk in de omgang,” vonden haar vriendinnen, en volgens haar vader was ze „verrukt over het leven,” had ze „veel gevoel voor humor en een fijngevoelig ziele.”

„Ik heb 't er moeilijk mee,” zei ik eens tegen mijn man. „Haar oneindige activiteitsdrang, haar onverzadelijke speelsheid en altijd uitbundige lust om te lachen en te gekjagen zijn me teveel. Ik ben van mijn leven nooit zo geweest. Toen ik nog geen dertien was, had ik alleen plezier in lezen.”

Ik begreep best dat ik het glad mis had, maar diep in de schuilhoeken van mijn hart was ik in haar teleurgesteld. Ze was min of meer een raadsel voor mij, en dat kon ik niet verkroppen. Dergelijke onuitgesproken gevoelens werken allicht op een gevoelige kinderziel in en laten daar diepe sporen achter. Ik wist dat ze zou aanvoelen hoe ik eigenlijk over haar dacht, en dat dit haar dan zou kwetsen, als dit inmiddels al niet was gebeurd. Het deed mij diep verdriet dat ik toch zo liefdeloos kon zijn. Ik wist dat mijn teleurstelling zinloos was, maar hoe innig ik dit kind ook liefhad, het veranderde niets aan mijn gezindheid ten op-

zichte van haar. Avond aan avond, week in, week uit, als iedereen sliep en het stil en donker in huis was, ging ik in mijn eenjje tot mijn hemelse Vader en smeekte hem om het juiste inzicht en begrip. Dan boog ik mijn hoofd voor Hem, die ook haar in alle eeuwigheid had gekend en liefgehad, en ik riep tot Hem om hulp.

Eens, terwijl ik heel vroeg in de morgen in bed lag, overkwam mij iets. Toen ik mij later probeerde in te denken hoe het precies was gegaan, meende ik dat ik het misschien had gedroomd, maar toch wist ik dat het geen droom was geweest. Ik lag klaar wakker, toen mij snel, binnen enkele seconden een beeld voor de geest kwam van Cathy en mij, zoals wij in de geestenwereld waren geweest, in het voorbestaan: Twee rijpe, volwassen vrouwen, die elkaar omarmden en lachend aankeken. Onze verhouding had meer weg van die tussen twee zusters. Ik

dacht aan mijn eigen zuster en hoe verschillend van aard wij waren, maar toch had ik nooit gewild dat zij net als ik was geweest. Ik zag Cathy en mezelf, zoals wij eenmaal na dit leven weer samen zullen zijn, moeder en dochter, zo blij met elkaar als de intiemste vriendinnen.

Met kracht drongen deze woorden tot mij door: „Hoe durf je het wagen haar jouw eigen persoonlijkheid te willen opdringen? Verheug je liever in je onderlinge verschillen!” Hoewel het maar luttele seconden had geduurd, heeft deze bliksemsnel voorbijflitsende innerlijke belevenis mijn ziel wakker geschud en mijn hart veranderd, hetgeen door niets anders teweeggebracht had kunnen worden.

Mijn hart werd opnieuw vervuld van diepe dankbaarheid jegens God, Die voor mij had volbracht wat ik, in weerwil van hevige zielestrijd, blijkbaar niet zelf tot stand had kunnen brengen, nl. een inwendige verandering van gezindheid, een ware bekering des harten.

Jane Parrish Covey, huisvrouw en moeder van acht kinderen, is op het ogenblik werkzaam in Melbourne bij de Australische Zending, waarvan haar man John M. R. Covey president is.

Een ingeving om te vasten

DOOR FRANK AYDELOTTE

Op zekere zondagavond keerde ik huiswaarts van een haardvuurbijeenkomst, waarin ik zo juist een toespraak had gehouden, toen ik een ingeving kreeg om te gaan vasten. Ik wist niet waarom ik dat zou moeten doen en zette die gedachte dus uit mijn hoofd. Toch werd ik de daaropvolgende maandagochtend ongewoon vroeg wakker en kreeg weer die ingeving om te gaan vasten. Zo sterk drong dit gevoel zich aan mij op dat ik er niet aan voorbij kon gaan en dus begon ik aan mijn vasten.

In de loop van die dag, toen ik op kantoor zat, fluisterde die stille, zachte stem mij waarschuwend in dat ik de volgende dag mijn betrekking zou verliezen, maar dat ik dan niet boos moest worden of in paniek raken, maar kalm blijven moest, omdat hetgeen daarna te gebeuren stond mij ten voordele strekken zou. Die hele dag herhaalde die innerlijke stem deze boodschap telkens weer. Ik besefte dus dat ik mij op een crisis moest voorbereiden.

Ik hield van mijn werkzaamheden als bibliothecaris, een betrekking waarin ik was belast met het bewerken van zeldzame boeken en manuscripten, en ik moest er niet aan denken die baan te verliezen, maar de stem van de Geest was onmiskenbaar.

De volgende morgen was ik nog geen uur aan het werk, toen de directeur mij op zijn kantoor ontbond. Hij maakte bekend dat hij voornemens was mij door iemand anders te vervangen, met een opzegt termijn van twee weken. Hij had blijkbaar een heftige scène verwacht, maar de Heer had mij hierop voorbereid.

Als overheidsbeambte kon ik niet op staande voet ontslagen worden. Ik werd daarom overgeplaatst naar een andere afdeling, waar ik geen verantwoordelijke taak toegewezen kreeg. Ik bleef echter trouw aan de goddelijke voorschriften en deed mijn best mij verdienstelijk te maken en werk op te zoeken, hoewel de jongste bediende in ons kantoor zinvoller werkzaamheden te verrichten kreeg dan ik.

Intussen trachtte ik een andere betrekking op te sporen, maar er bleek op mijn eigen terrein niets beschikbaar te zijn. Mijn ontmoediging ging over in wanhoop. „Krijg ik wel ooit een betere betrekking?” vroeg ik dagelijks in mijn gebed.

Ik vond enige troost in het lezen van de smeekbede die de profeet Joseph Smith opzond toen hij in de gevangenis van Liberty zat, en die in afdeling 121 van de Leer en Verbonden is opgenomen. Hier leerde ik meer vertrouwen te krijgen in de leiding van de Heilige Geest, Die mij beмоedigde om geduldig te blijven.

Op een dag in april voelde ik mij gedrongen iemand op te zoeken, die een aanzienlijke invloed had aan onze plaatselijke universiteit. Hij ontving mij welwillend en zodra hij vernam dat ik een betrekking zocht, begon hij zich ervoor te interesseren mij zo mogelijk in dienst te nemen. Hij raadde mij aan in mijn huidige betrekking te blijven totdat de positie die hij op het oog had vrijkwam. Mijn hoop herleeftde en mijn verwachtingen waren hoog gespannen. Ik had verwacht binnenkort wel iets van die man te horen, maar mijn geloofsbeproeving was nog niet ten einde. Nog vijf maanden kropen tergend langzaam voorbij, zonder dat ik enig bericht ontving. Op mijn werk zocht ik veelvuldig vertroosting in het gebed tussen de boekenstellingen in de bibliotheek. Toen ik echter bij een reorganisatie van onze wijkbisschop als tweede raadgever werd aangesteld, was ik er zeker van dat er blijdere dagen ophanden waren. Toen ik een poosje later weer in gebed was, fluisterde de stille stem van de Trooster mij in dat ik hoop moest vatten, daar mijn leed bijna geleden was.

Eind augustus had ik een onderhouw van twee uur lang met mijn vriend, maar er werd mij nog steeds geen betrekking aangeboden. Twee dagen later belde hij op en verzocht mij bij hem aan huis te komen. Vóór mijn vertrek sprak ik in een gebed mijn dankbaarheid uit voor wat er tot dusverre had plaatsgevonden en betuigde mijn erkentelijkheid voor mijn zegeningen. Toen ik opstond, wist ik dat ik die betrekking zou krijgen. Toen ik bij die man thuis kwam, begon hij mij een uiteenzetting te geven van de aan mijn nieuwe baan verbonden taken.

Terugziende op die zeven maanden van ontbering en geestelijke leiding, besef ik dat ik door een smeltkroes van bezoeking en tegenspoed ben heengegaan, waardoor ik geestelijk ben gesterkt, en waardoor ik de waarde heb leren kennen van een leven in nauwe gemeenschap met de Heer.

De schrijver Frank Aydelotte doet momenteel dienst als ringzending en zondagsschoolleeraar in de Lawrence-wijk van Kansas City, in de ring Missouri.

Wat bij het nastreven van ons ideaal de voorrang verdient

Geliefde zusters, wij willen allemaal graag ons uiterste best doen om het hoogste peil te bereiken waartoe wij in staat zijn, zowel in ons privé-leven als bij de vervulling van onze kerkelijke taken. Voor diegenen onder ons die als leidsters over de vrouwen van de kerk zijn aangesteld is het nastreven van dit ideaal een prachtig, verdienstelijk streven. Wij zijn geroepen om een voortreffelijk voorbeeld te geven.

Welke hoge idealen moeten wij nastreven? De Heer heeft ons het beginsel van de vrije wil geschonken. Hij stelt ons dagelijks in velerlei opzicht voor de keuze — niet alleen om te kiezen tussen goed en kwaad, wat voor de meesten van ons niet zo moeilijk is, maar ook tussen alternatieven, die beide op zichzelf goed zijn. „Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.” (Het dertiende artikel des geloofs.) Toch, zusters, kunnen wij dit alles niet tegelijkertijd nastreven. Immers, „alles heeft zijn uur en ieder ding onder de hemel zijn tijd.” (Pred. 3:1.)

Er bestaat een stelregel, die als volgt luidt: „Wat waard is gedaan te worden, is ook waard goed gedaan te worden.” Richard L. Evans heeft evenwel eens opgemerkt dat bepaalde dingen *alleen dan* de moeite waard waren, als ze niet zo goed gedaan moesten worden dat ze ons belemmerden dingen te doen die nog belangrijker waren.

Bij het nastreven van volmaakte plichtsbetrachting is het dus van essentieel belang te weten wat bij ons de voorrang verdient. Staat u mij toe twee voorbeelden te geven van mensen die geen voorrang verleenden aan hoofdzaken, waaruit wij kunnen leren bepalen wat het voornameste is.

Het verhaal van Michal, de dochter van Saul, Davids eerste geliefde en gemalin, is een van de aandoenlijkste geschiedenissen uit het Oude Testament. Bovendien is het voor vrouwen een van de meest veelzeggende vertellingen. Het lijdt geen twijfel dat David en Michal elkaar liefhadden. Saul heeft dat gezien, toen David als jongeling aan zijn hof verkeerde:

„Toen zag Saul het in en begreep, dat de Here met David was. En Michal, de dochter van Saul, had hem lief. En Saul vreesde David des te meer. Saul bleef een vijand van David zijn leven lang.” (1 Sam. 18:28, 29.)

Toch liet hij David Michal tot vrouw nemen, dank zij Jonatans tussenkomst. Toen David tenslotte moest vluchten om aan Sauls moorddadige toorn te ontkomen, was het Michal die haar echtgenoot waarschuwde en hem hielp ontsnappen. Jaren later, toen Davids legers hadden gezegevierd en Saul dood was, eiste David de terugkeer van zijn vrouw Michal, en zij werden herenigd.

David bracht ook de ark des verbonds naar Jeruzalem, en dit was een zeer vreugdevolle gebeurtenis, een echt feestelijke optocht, waarbij onderweg werd gemuseeerd en gedanst. „En David danste uit alle macht voor het aangezicht des Heren,” vermelden de schriften, „David nu was omgord met een linnen lijfrok.” (2 Sam. 6:14) Dit laatste was een ceremonieel kledingstuk. Blijkbaar was het nogal kort, want toen Michal door het venster keek en haar man daar in zijn linnen lijfrok aan het hoofd van de feestelijke stoet zag „huppelen en dansen”, werd haar gevoel voor fatsoen ten diepste geschokt. Wij lezen in datzelfde hoofdstuk:

„Toen David terugkeerde om zijn gezin te begroeten, ging Michal, de dochter van Saul, David tegemoet en zeide: Wat een eer heeft de koning van Israël zich thans verworven, dat hij zich heden ontbloot heeft ten aanschouwe van de slavinnen zijner dienaren, zoals een lichtzinnig man zich schaamteloos ontbloot!” (2 Sam. 6:20.) Nu, u kunt zich wel voorstellen dat dit een slag in het gezicht was voor die zegevierende, onstuimige man.

Nu was Michal een koningsdochter en ze wist dat koningen zich met waardigheid dienden te gedragen en dat zij in hun kledij, houding en optreden een verheven voorbeeld moesten stellen. Daarin had ze gelijk, maar o, wat zag ze het verkeerd, want wat woog nu in dit geval het zwaarst?

David was diep gekrenkt en vertoornd. Hij antwoordde:

„Voor het aangezicht des Heren, die mij verkoren heeft boven uw vader en boven heel zijn huis om mij aan te stellen tot vorst over het volk des Heren, over Israël, — voor het aangezicht des Heren heb ik gedanst.” (2 Sam. 6:21.)

Dan besluit de geschiedenis van Michal met deze sombere woorden: „Michal nu, de dochter van Saul, bleef kinderloos tot de dag van haar dood toe.” (2 Sam. 6:23.) Had Michal maar geleerd dat vrouwen hun echtgenoten met zachtheid en genegenheid dienen te begroeten! Als ze maar begrepen had hoe aan persoonlijke verhoudingen de hoogste prioriteit moet worden toegekend, dan zou ze wel met haar aanmerkingen hebben gewacht en Davids manieren met liefdevolle tact en goede voorbeelden hebben verbeterd. Zusters, noteer harmonische verhoudingen van persoonlijke aard, vooral met hen die u het liefst zijn, hoog op de ranglijst van uw prioriteiten.

De belevissen van Saul, de vader van Michal, die meer algemeen bekend zijn dan haar geschiedenis ons voorkomt, geven een beschrijving van het allerbelangrijkste, dat in ons leven dan ook de hoogste voorrang verdient, namelijk gehoorzaamheid aan het woord des Heren.

Toen de Heer Israël de overwinning op de Amalekieten deed behalen, had Hij bevolen dat het volk van Amalek met al hun vee volkomen uitgeroeid moest worden. Saul had daar evenwel zijn eigen opvattingen over. Hij was niet zo nederig om de mogelijkheid in aanmerking te nemen dat zijn inzichten wel eens niet de beste zouden kunnen zijn. Hij redeneerde zo dat het niet verstandig was om al die schapen en runderen te doden. Stellig moest het beste vee gespaard blijven. Saul was in zijn jeugd immers zelf veehouder geweest en hij wist voortreffelijke fokdieren voor de veeteelt naar waarde te schatten. Bovendien wilden zijn onderdanen ook graag het puik van de kudden der Amalekieten behouden, en Saul was van mening dat een regeerder er goed aan deed naar de stem des volks te luisteren.

Toen later Samuël, de levende profeet des Heren, Saul

wegens zijn ongehoorzaamheid aan Gods woord ter verantwoording riep, wist Saul nog een goede reden te bedenken waarom het beste vee was gespaard: Het kon uitstekend als offers voor de Heer dienen, die Hem op alleszins passende wijze in de daartoe geëigende ceremoniën zouden worden opgedragen. Maar Samuël zeide: „Gehoorzamen is beter dan slachtoffers, luisteren beter dan het vette der rammen.” (1 Sam. 15:22.) Zo werd Saul door de Heer als heerser over Israël verworpen, omdat hij verkeerde prioriteiten koos.

Het woord des Heren, dat bij monde van zijn levende profeten tot ons komt, verdient de voorrang boven al onze eigen zienswijzen, hoe voortreffelijk die ons ook mogen toeschijnen. Het werk des Heren moet bij ons nastreven van het hoogste ideaal dan ook te allen tijde voorgaan; wij moeten het de voorrang geven boven al onze andere werkzaamheden.

Wij willen u graag aansporen om naar de hoogste prestaties te streven bij uw studie en uw onderwijs, bij het voeren van uw huishouding, de verzorging van uw gezin en de opvoeding van uw kinderen, in de zustershulpvereniging en bij elk verdienstelijk werk of streven in de daarvoor bestemde tijd. Bedenk daarbij echter altijd dat u bij het bepalen van hetgeen waaraan u de voorkeur moet verlenen, naar de ingevingen van de Geest moet luisteren en de woorden van Gods levende profeten ter harte moet nemen.

Ik getuig tot u dat de mannen, die heden ten dage de leiding hebben over deze kerk, levende profeten zijn, dat Jezus Christus, onze Zaligmaker, leeft en dat Hij door middel van die profeten deze kerk bestuurt, die de zijne is. Ik geef u bovendien mijn getuigenis dat wij door gehoorzaamheid en liefde, door studie, bidden en luisteren die inspiratie kunnen ontvangen die wij nodig hebben bij de vaststelling van wat bij het nastreven van onze eigen hoogste idealen de voorrang verdient.

Geliefde Broeders en Zusters,

als U deze afscheidsfoto ziet zijn wij reeds op weg naar onze nieuwe bestemming in Zuid-Oost-Azië: Hong Kong, waarheen onze dochter Audrey ons zal vergezellen. Een grote zendingstaak in een enorm gebied: de Philippijnen, Taiwan, Hong Kong, Thailand, Singapore en Indonesië wacht ons daar.

Maar wij gaan met een opgewekt hart en groot enthousiasme, omdat wij weten dat het de wil des Heren is dat wij na een 11-jarig verblijf in Holland in een ander deel van Zijn wijngaard zullen arbeiden.

Vele goede vrienden en trouwe leden van de Kerk laten wij achter in Holland waarnaar onze gedachten van liefde en waardering nog vaak zullen teruggaan.

Door middel van „de Ster“ zullen wij U ongetwijfeld nog op de hoogte kunnen houden van onze geestelijke ervaringen en de vooruitgang van het werk des Heren in dat deel van de wereld. Uit het oog maar niet uit het hart, vertolkt het best onze gevoelens jegens U allen en wij maken gaarne van deze gelegenheid gebruik U hartelijk te danken voor het vele goede dat ons gezin in de afgelopen jaren van U mocht ontvangen.

In het bijzonder denken wij aan alles wat U hebt gedaan om onze Michael en dochter Audrey in hun jeugd te sterken in het Evangelie, waardoor ook zij vele dierbare herinneringen aan ons mooie Holland zullen bewaren.

Dat de Here U steeds moge zegenen en nabij zijn is ons innig gebed.

Jacob en Bea de Jager

Zoekt en gij zult vinden

Geliefde broeders en zusters.

Graag zou ik uiting willen geven aan mijn grote dankbaarheid voor mijn lidmaatschap van De Kerk van Jezus Christus, voor het Priesterschap dat ik mag dragen, voor de vele, vele zegeningen die ik door dit lidmaatschap en door dit Priesterschap reeds heb mogen ontvangen, niet alleen voor dat aardse leven, maar ook voor het leven hierna.

Werkelijk is mij persoonlijk geopenbaard, wat in de Schriften is geschreven: „God is Liefde.”

Hoe is het mogelijk geweest dat er een tijd (ja, een lange tijd) in mijn leven was, dat ik niets van het Evangelie af wist, dat ik niet wist dat „God Liefde is”, dat ik niet eens wist, dat Hij er werkelijk was en is en altijd zal zijn.

Wist Hij niet, dat ik hier op aarde was? Hield Hij toen niet van mij? Moest ik in onwetendheid leven?

Integendeel, Hij was ook toen een „God van Liefde”. Maar ik had geen liefde voor Hem; ik verlangde niet naar Hem; ik zocht niet naar Hem en vond Hem dus ook niet. Ik klopte niet en dus kon mij niet worden open gedaan.

Maar toen ik Hem begon te zoeken, vond ik Hem. Toen

ik begon te kloppen, werd mij open gedaan. Toen ik tot Hem begon te bidden, was Hij daar en luisterde naar mij en Zijn zachte, lieflijke stem begon tot mijn hart door te dringen, de stem van de Vader tot één van Zijn kinderen. Daarom wil ik nu tot u getuigen, dat onze hemelse Vader naar ons luistert, wanneer wij tot Hem bidden en Hem in de naam van Zijn Zoon aanroepen – wanneer wij Hem om hulp of raad vragen. Ik kan dit tot u getuigen, omdat ik dit in mijn eigen leven ervaren heb, niet eenmaal – maar vele, vele malen. En daar ik heel erg dankbaar voor. In het bijzonder ben ik dankbaar, dat Hij de zendingen naar mij toe heeft geleid om mij de eerste beginselen van het Evangelie te onderwijzen, toen ik tot Hem begon te bidden.

Ja, het gebed is de sleutel om tot God te komen, om licht en waarheid van omhoog te ontvangen, om het Evangelie te leren begrijpen, om antwoord te krijgen op de vragen: Wie ben ik? – Waar kom ik vandaan? – Waarom ben ik hier? – Waar ga ik heen? Vragen die zo belangrijk zijn voor ieder mens op aarde, omdat wij allemaal Zijn kinderen zijn.

Laten wij daarom tot onze hemelse Vader bidden, dat wij het Evangelie zodanig mogen gaan begrijpen, dat wij het gaan leven; dat wij de tot ons gerichte boodschappen en raadgevingen van Zijn Profeten gehoor zullen geven en ons leven daarnaar zullen inrichten.

Met Amulek (zie Alma 34) zou ik u willen zeggen: „Ja, roept Hem aan . . . En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.”

Cornelis van der Put
Ringpresident

De plaats van de vrouw uitgebeeld in een monument van de Zustershulpvereniging

Door de Zustershulpvereniging wordt te Nauvoo in Illinois, waar de ZHV in 1842 door de profeet Joseph Smith werd opgericht, een monument opgericht dat een symbool is van de vrouwen van verleden, heden en toekomst.

Op de ZHV-conferentie van oktober 1975 verklaarde zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de ZHV: „Door de gebeurtenissen en omstandigheden van de laatste jaren zijn wij gaan nadenken over de belangrijke geschiedenis van de vrouwen van de kerk. Ons hart werd vervuld van dankbaarheid voor het werk van de vrouwen van de kerk in het verleden, die de weg voor ons hebben gebaad.

Die moedige, standvastige, verstandige en onoverwinnelijke vrouwen werden gemotiveerd door hun geloof en stonden pal aan de zijde van de mannen. Zij verdroegen de vervolging en de ontberingen. Zij werkten om hun gezin aan voedsel en een goed onderdak te helpen. Zij brachten

kinderen groot en gebruikten hun handen, hart en verstand om een milieu te scheppen waarin zij konden uitdragen wat zij geloofden. Zij werkten niet met een zelfzuchtig doel voor ogen, maar streefden naar een gemeenschappelijk doel waarin alle mannen en vrouwen van de kerk deelden – het bouwen van het koninkrijk Gods hier op aarde. Alleen met dit doel voor ogen werkten deze vrouwen om de dromen van de kerkleden te verwezenlijken. De vrouwen hielpen bij het bouwen van tempels en kerkgebouwen; zij sloegen koren in voor tijden van nood; zij leidden verpleegsters en andere medische assistenten op; zij bouwden ziekenhuizen en trachtten zich ervan te verzekeren dat de leden gezond bleven; zij steunden zendingen en het zendingswerk. Zij werkten voor waardige politieke en burgerlijke zaken. Hun bijdragen zijn ontelbaar en van onschatbare waarde.

Als wij aan de vrouwen van de kerk in onze eigen tijd denken, raken wij net zo onder de indruk. Het zijn moedige vrouwen die er dagelijks naar streven het evangelie na te leven in een wereld waarin de mensen zich alleen om materiële en niet om de geestelijke dingen schijnen te bekommeren. De tegenwoordige vrouwen worden er voortdurend toe aangespoord de rol die de Heer hun heeft toebedacht, te vergeten. „De vrouwen van de kerk, zowel voorheen als nu, zijn bijzondere vrouwen. Het zijn verstandige, ijverige vrouwen, die hier op aarde zijn geplaatst om het werk des Heren te bevorderen. Toen wij over deze dingen gingen nadenken en er met het vorige presidium van de ZHV over praatten, kregen wij een idee, dat wij met toestemming van het Eerste Presidium ter overweging aan u voorleggen. Wij stellen u voor dat wij vrouwen van de kerk een monument oprichten dat een symbool zal zijn van de idealen van de vrouwen van de kerk van verleden, heden en toekomst.”

Het monument is nu ontworpen. In plaats van één groot werk, bestaat het monument uit een aantal beelden die de rol en het rentmeesterschap van de vrouw uitbeelden als kind, moeder en oudere vrouw.

Het monument zal worden opgesteld in een park, vlak voor het bezoekerscentrum van Nauvoo. Het park is 111 meter lang en 73 meter breed. Het is ontworpen door Dennis Smith, die het grootste deel van het werk zal uitvoeren. Het bevat ook ontwerpen van zuster Florence Hansen.

De centrale figuur van het monument is een meer dan levensgrote jonge vrouw, die broeder Smith zich voorstelde als „een jonge vrouw die in een zacht briesje voorwaarts treedt, haar lange haar en de plooiën van haar kleed vallen naar achteren. Het geheel geeft de indruk van vertrouwen.”

Dit beeld komt middenin een groot rond bloembed te staan, terwijl er vier andere levensgrote beelden omheen komen. Deze stellen voor: een vrouw die aan het boetseren is, als symbool van het gebruiken van haar creatieve talenten; een vrouw die leest, als symbool van intelligentie; een vrouw in gebed; en een vrouw die anderen haar hulp en steun geeft.

Verder langs de parklaan, die omzoomd wordt met bomen, zal het beeld van een jong gezin komen — vader, moeder, en kind. Dit brengt de boodschap over dat mannen en vrouwen gezamenlijk de taak hebben kinderen groot te brengen in gerechtigheid.

In een andere beeldgroep is een jonge vrouw met drie kinderen aan het spelen. Dit schouwspel demonstreert dat de relatie van een vrouw tot een gezin niet tot het moederschap beperkt is. De alleenstaande vrouw kan zich ontwikkelen en haar taak in het leven vervullen. Andere beelden stellen een moeder voor die een tiener voorbereid op zijn taak in het leven en een moeder met een baby op haar schouder. Achter haar staat een oudere dochter, die naar haar moeder opkijkt en die haar toekomstige taak en roeping als moeder en gezinsverzorgster tegemoet ziet.

Verder zijn er een man en vrouw, die samen plannen maken voor de eeuwigheid, en het beeld van een oudere vrouw, die een lappendeken maakt en bevrediging vindt in

het verlenen van kleine diensten op latere leeftijd. Het patroon stelt een dubbele trouwring voor, een herhaling van cirkels die het eeuwige thema van het gehele monument symboliseren.

Zuster Hansen zal twee speciale beelden van het monument ontwerpen. Het ene stelt een moeder voor die haar talenten op haar dochter overdraagt; het andere, dat even buiten het bezoekerscentrum komt te staan, is van Joseph Smith en zijn vrouw Emma, de eerste presidente van de ZHV. Het stelt dat ogenblik in de geschiedenis van de ZHV voor waarop president Smith op de oprichtingsvergadering aan Emma een gouden muntstuk van vijf dollar gaf, als begin van de fondsen van de nieuwe organisatie.

Die organisatie is nu uitgegroeid tot een organisatie van ongeveer een miljoen zusters. We hebben iedere zuster gevraagd een klein bedrag voor het monument te willen bijdragen. De namen van alle contribuanten zullen op een lijst worden geplaatst, die in het park te bezichtigen zal zijn.

„Het doel van het monument is tweeledig”, zegt zuster Smith. Ten eerste de herdenking van de oprichting van de ZHV door de profeet Joseph Smith in Nauvoo, waarmee hij bewerkstelligde dat kennis en intelligentie de vrouwen rijkelijk ten deel zouden vallen. Ten tweede de uitbeelding van de vrouw in het evangelieplan, zoals dit door de heiligen de laatste dagen wordt opgevat.”

Het monument zal in maart 1978, 136 jaar na de oprichting van de ZHV, worden ingewijd.

DE NOODZAAK OM TE VOLHARDEN

De Heiland onderwees in het Nieuwe Testament, terwijl Hij tot de Nephieten sprak en tot de heiligen van deze tijd, dat wij moeten volharden tot het einde. We moeten de goede strijd strijden, we moeten de cursus afmaken, we moeten het geloof behouden.

De Here heeft tegen de Nephieten gezegd:

„En ook hij, die niet tot het einde toe volhardat, wordt neergehouden en in het vuur geworpen, waaruit men wegens de rechtvaardigheid van de Vader niet kan terugkeren.”

(III Ne. 27:17.)

Ascunción, 5 mei 1976

Beste redactie,

Hiermee wil ik u graag danken voor het opsturen van De Ster. Mag ik me even voorstellen? Mijn naam is Zr. D'hont Marie-Joseph uit West-Vlaanderen en lid van de gemeente Gent. Ik ben lid van de kerk sinds november 1973 en ben nu op zending sinds juli 1975. Ik ben de eerste Vlaamse medische zendeling en werd naar en ben nu sedert november in Ascunción, Paraguay als medische zendeling werkzaam. Ik ben heel enthousiast over het werk en dacht dat mijn brief misschien anderen zal beïnvloeden, zoals de artikeltjes van Micha Beuger mij geholpen hebben welzijnszorgzendeling te worden.

Mijn hele (jonge) leven (ben 27) heb ik het verlangen gekoesterd aan ontwikkelingshulp te doen en Zuid-Amerika was mijn richtpunt. Twee maanden voor ik de kerk leerde kennen begon ik Spaanse lessen te nemen en na mijn eerste tempelbezoek in maart besloot ik op zending te gaan. Zo heeft de Heer me als medische zendeling naar Paraguay geroepen. Van beroep ben ik vroedvrouw, maar een roeping als zendeling heeft daar weinig mee te maken. Wanneer we met individuele gezinnen werken, spreken we over voeding, preventie, zwangerschapshygiëne, etc. We onderwijzen correcte beginselen waar we er de gelegenheid toe hebben en zij komen heel goed van pas. Maar onze belangrijkste taak als medische zendeling is om priesterschap- en ZHV-leiders te helpen in hun verantwoordelijkheden in het welzijnsprogramma van de kerk. Toen ik als jong lid verantwoordelijkheden in de ZHV kreeg, werkten we aan toepassing van het huisbezoeksterprogramma, het beginnen van de aanleg van een voorraad, het ver-

lenen van huishoudelijke hulp en het verzamelen van kleding voor de welzijnszorg.

Zo heeft de Heer me voorbereid op mijn zending, want nu doen we precies hetzelfde. Alleen zie ik de zaken nu wat anders en heeft het een naam, nl. welzijnszorg. De Heer verlangt dat al Zijn kinderen het goed hebben, en dit is de manier waarop Hij voor zijn heiligen zorgt (LV 104 : 15, 166). Opdat allen gelijk mogen worden in tijdelijke en geestelijke zaken (LV 78 : 5-7), dat we mogen leren onafhankelijk te zijn als persoon, gezin en gemeente (LV 78 : 13, 14). We werken samen met het district aan gezinsvoorbereiding en dit is een geweldige uitdaging.

We onderwijzen de vastenwet aan onderzoekers en leden, opdat ze mogen leren offervaardig te zijn en hun liefde voor de naaste in daden om te zetten. De profeet en de algemene autoriteiten manen ons aan, ons voor te bereiden op de wederkomst van Christus. Ik weet dat die tijd nabij is en het is een geweldige uitdaging onze mensen en mezelf voor te bereiden op de wederkomst van onze Zaligmaker Jezus Christus. Het zendingswerk is enig. Te zien hoe pas gedoopten de zegeningen van de Heer gretig ontvangen, hoe de mensen zich inzetten met tijd, middelen en talenten om het koninkrijk Gods op te bouwen, is een groot voorrecht. Soms voel ik dat ik hier alleen ben om zegeningen van de Heer te ontvangen, dat ik meer krijg dan ik geef. Ik houd van onze Paraguayanse mensen, echte Lamanieten, Boek van Mormon mensen, een gezegend volk dat eens zal bloeien als een roos (LV 49 : 24). Wij met zijn vieren hier als medische zendingen in Paraguay, hebben een groot werk voor de boeg, maar de Heer leidt ons en onze leiders. We weten dat als eens het welzijnscomité er is, ze voor zichzelf kunnen zorgen, de welzijnszorg kan niet falen als we maar de woorden van onze leiders ter harte nemen. Ik weet dat dit de enige ware kerk is, dat elk van ons een kind van God is. Hij is onze Vader, en wil dat we eens worden zoals Hij nu is. Ik weet dat Jezus de Christus is, dat Hij Zijn kerk leidt via Spencer W. Kimball, ik weet dat de welzijnszorg geïnspireerd is,

en ik getuig hiervan in de naam van Jezus Christus. Amen. Ik ben geweldig dankbaar lid van de kerk te mogen zijn en al deze ervaringen te mogen opdoen, het is fantastisch te voelen hoe de Heer ons leidt en zijn liefde voor ons duidelijk maakt. Nee, woorden zeggen zo weinig maar ik hoop dat u aanvoelt wat ik bedoel en waarom ik het tot uitdrukking wil brengen.

D'hont Marie-Joseph
Casilla de correo 818
Asunción
Paraguay

LANGZAAM OM TE LEREN

Soms voelde de profeet Joseph Smith zich gegriefd omdat sommige van de heiligen zo langzaam leerden. Hij zei: „Het is heel moeilijk iets in het hoofd te krijgen van deze generatie. Het is gelijk aan het splijten van heel hard hout met een snee brood als wig en een pompoen als hamer. Zelfs de heiligen begrijpen maar langzaam.

„Een aantal jaren heb ik geprobeerd de heiligen de juiste mentaliteit bij te brengen om de dingen van God te kunnen ontvangen. We zien echter regelmatig dat enkelen, na al hun lijden voor het werk van God, uit elkaar spatten als glas zodra er iets ongewoons op hun pad komt, kunnen ze het vuur niet doorstaan.

„Hoevelen zullen in staat zijn de celestiale wet te houden, door te gaan en hun verhoging te ontvangen? Ik kan het niet zeggen daar velen zijn geroepen maar weinigen gekozen.” (20 jan. 1844. DHC 6:183-185.)

„Wees nederig, en de Here, uw God,
zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw
gebeden.“ (LV 112-10)

„Roept Hem aan voor al uw kudde, wanneer gij op uw
velden zijt. Roept Hem aan in uw huizen over uw
gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en
des avonds. Ja, roept Hem aan tegen de kracht van
uw vijanden. Ja, roept Hem aan ter bestrijding van de
duivel, die een vijand van alle gerechtigheid is . . .
Doch dit is niet alles; gij moet uw ziel in uw binnenkamer
uitstorten en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.
En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan
uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw
welzijn, en tevens voor het welzijn van hen,
die rondom u zijn.“ (Alma 34:20-23, 26-27.)

